

ΕΝΦΡΩΝΗ

2

ΔΡΑΧΜ

ΣΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κι' ενώ το φάσμα του θανάτου τούς αγκαλιάζει ο κόσμος γύρω
τους γιορτάζει την είσοδο της 'Αποκρύας
ΙΔΕ ΣΕΛΙΔΑ 4

ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ κ Μ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΟΙ ΛΟΓΟΙ...

Όταν μπήκε στο σπίτι των Αλθιδών, η Μάρθα Ρόλη, όλα ήταν θλιβερά. Μία μητέρα — η μητέρα του Μίμη — που είχε πεθάνει άρρωστη από χρόνια και δεν θα σκεπτόταν ποτέ — κι η υπηρέτρια, περασμένη κι αυτή στα χρόνια, γκρίνιαζε για κάθε τι.

Η Μάρθα με τα νεύματα της, με την ψυχρή της, το χαμωπό ύφος της, γιόμισε το σπίτι από αλγερή. Άγαπασε τόσο το Μίμη, που η γρήνη άρρωστη, δεν της έδωσε κανένα βάρος, η γκρίνια γρήνη υπηρέτρια δεν την ενοχλούσε ως που κάποια μέρα ένοιωσε την καρδιά της να λυγίσει.

Η μητέρα του άντρα της έπαθε μία ακόμη συμφορή και τότε παραξενεύει. Άρχισε να παραινέται στο Μίμη της ότι η Μάρθα, με το να μη κυττάζει το σπίτι, την έφερε στο σημείο αυτό. Πρώτα τάλεγε σιγά, μουρμουριάζει, δα' αυτά. Μα μετά με την ημέρα, τάλεγε και φωνάζει, ως που η νύφη της τσούκωσε.

Στην άρχη δεν έδωσε και πολύ σημασία ο' αυτό.

— Γρήνη γυναικά είναι κι άρρωστη, σκέφτηκε.

Μα όσο περνούσε ο καιρός, η γρήνη υπηρέτρια, που είχε γενάρει υπηρέτριάς την κυρία της, της φερνόταν άσχημα κι ο άντρας της της μιλούσε μ' ατσπρότητα.

Η Μάρθα, προσπαθούσε να τον φέρει πιο κοντά της. Να θερμώσει και πάλι την καρδιά του, που νόιωθε ότι η έκτη της μάννας του, την είχε ψυχράνει. Μα μάταια προσπαθούσε. Όλες οι απόπειρές της απέτυχαν κι η νέα παραξενεύονταν.

— Μα ο' τι έφταιξα; — αναρωτιόταν... Σε τί...

Κι όταν μία ημέρα μίλησε στον άντρα της καθαρά, αυτός της απάντησε άσχημα, ενώ στο πρόσωπό του, ζωγραφίστηκε μία κακία, μία τέτοια κακία, που η Μάρθα ένοιωσε την καρδιά της να τρέμει από φόβο...

✠✠✠
Έτσι η άτυχη Μάρθα, στο σπίτι αυτό, που η νέα μπήκε με την ελπίδα ότι θα κτίσει την φωλιά της ευτυχίας της, γίνθηκε μία στενόχωρη φυλακή για τη Μάρθα.

Δεν ήταν πια η νέα, με τη χαρά στην ψυχή και το γέλιο στο στόμα. Η καρδιά της βάραινε. Κάποιες στιγμές νομίζει πως γέλασε. Μάταια προσπαθούσε να καμάρει την πεθερά της, να τραβήξει πάλι κοντά της τον άντρα της. Δεν το κατόρθωσε ούτε αυτή τη φορά.

Ο Μίμης δεν της έκανε βέβαια παρατηρήσεις, δεν μιλούσε πια για τη μητέρα του, μα της φερνόταν ψυχρά κι άρχισε να την παραμελεί.

Έτσι, με την αγκυρό στο σπίτι του, Έφραζε έζησε τη βράδυ. Και πολλές φορές, άργούσε να γυρίσει.

✠✠✠
Η Μάρθα παραδόθηκε στην εγκατάλειψη της. Δεν έπαθε να είναι τρυφερή στον άντρα της, περιποιόταν τη πεθερά της όσο μπορούσε, κύτταζε το σπίτι της, αλλά μέσα της ένοιωσε πως έμοιαζε σαν ένα πουλάκι, που είχαν κοπεί τα φτερά του, την ώρα που πετούσε ψηλά στο γαλανό ουράνιο, κι ήταν τόσο εύτοχισμένο.

✠✠✠
Μα κάποιο βράδυ, η καλωσύνη χάριζε με το βελουδένιο χέρι της την ψυχή της κι η καρδιά της χαλάφωσε.

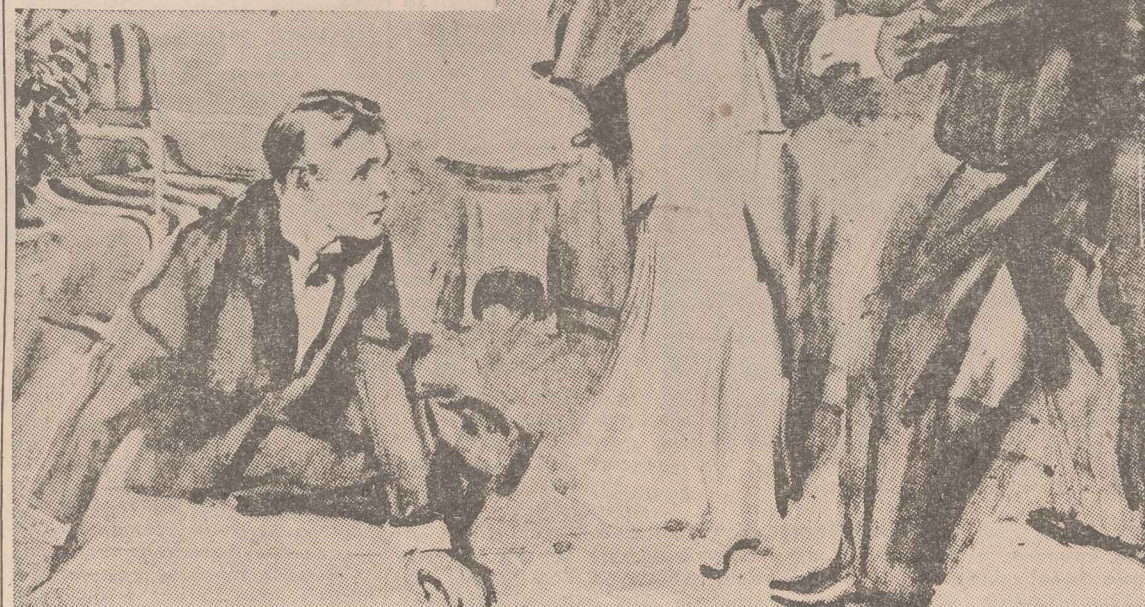
✠✠✠
Ο Νίκης, ο μικρότερος αδελφός του άντρα της, που έως τότε κρατούσε μία στάσι δειλή κι αναποφασιστή, μπήκε στο γραφείο, όπου η Μάρθα διάβαζε ένα βιβλίο.

Η νέα δεν τον άκουσε. Είχε μπει τόσο άθροισμα, έκλεισε την πόρτα τόσο σιγά και προχώρησε το ίδιο, ώστε όταν η Μάρθα κατάλαβε πως κάποιος βρισκόταν κοντά της — έτοιμο από διαίσθησι — κόντευε να φωνάξει. Μα ήταν τόσο το βλέμμα του φιλικό, που την ενοχλούσε ως που κάποια μέρα ένοιωσε την καρδιά της να λυγίσει.

Κι ο Νίκης άφησε την καρδιά του να μιλήσει:

— Είσαι θλιμμένη, Μάρθα; της είπες.

— Πώς σου πέρασε αυτή η βράδυ Νικη; απάντησε η νέα σφιγνώντας τον πόνο της.

Κι όταν η κατάληξη πέρασε, ο Μίμης έσπρωξε με μανία τον αδελφό του κι έσφιξε την γροθιά του στην γυναικά του, έτοιμος να την κυττήσει...

— Μα... μα νομίζεις πως δεν βλέπω;... Δεν καταλαβαίνω τον πόνο σου;

— Είσαι πολύ τραγικός, Νικη! κατάρωσες να γελάει η υπηρέτριάς νέα.

— Κι όμως — επέμεινε ο Νίκης. Μη θέλεις να κρύβεσαι από μένα, Μάρθα... Γιατί... γιατί... εγώ υποφέρω περισσότερο...

Η Μάρθα δεν έμεινε... Δεν μπορούσε ν' απαντήσει... Η συμπίνα αυτή, του ανδραδέλφου της, την συγκίνησε τόσο, που δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια της. Και για να μη την καταλάβει, σηκώθηκε βιαστικά κι έφυγε. Κλεισμένη στην κάρτα της κι έμεινε εκεί ώρες, κι ένοιωσε την ψυχή της να δροσίζεται, να γλυκαίνει ο πόνο της.

Η ιδέα πως κάποιο πρόσωπο υπήρχε εκεί μέσα, που ήταν μαζί της, που λυπόταν μαζί της, που ένοιωσε τον καύμο της, της έκανε καλό.

Ένοιωσε τη χαρά να την πλημμυρίσει, για το άναπνευστο αυτό καλό, το βείο αυτό δώρο, που ήρθε, να της γλυκάνει τη ζωή, να την κάνει να απομνημόνευσε τον πόνο που νόιωθε και που λίγες ώρες πριν, κόντευε να την νικήσει. Η συμπίνα του Νικη της έκανε, για την κακή συμπεριφορά της μάννας, την αδιαφορία του άντρας της, την έκτηική ματιά της γρήνης κι άφωτισμένης στην άρρωστη κυρία της, υπηρέτριας.

✠✠✠
Εμοιαζε αυτή η συμπίνα — έτοιμη την παρομοίαζε — μ' ένα κομμάτι γαλανό, σε συννεφιασμένο ουράνιο, απ' όπου όμως κυνόνταν πλούσιο το φως της χαράς και που της σκόρπιζε τη δαρυχειμνιά της ψυχής της.

Η συμπίνα αυτή, την έφε-

λέγαν ο καθένας τα δικά του...

Άλλες φορές, μαζί, έκαναν περιπάτους, κι η νέα γύριζε σπύτι ξάλαση, ζωήρη, τόσο που δεν τώνωθε πια αυτό το σπίτι για φυλακή, τόσο, που νόμιζε πως τα φτερά του αλέγρου πουλιού ξαναφύτρωναν και πετούσε πάλι.

Κι τότε γίνθηκε το μεγάλο κακό. Ο Νίκης ξεπετάχτηκε άσχημα και μπήκε ανάμεσα τους. Χωρίς να λογαριάσει την ένοχη του, αντιμετώπισε τον αδελφό του μ' όλο το μίσος που αισθανόταν κι έκυλίστηκε μαζί του στο πάτωμα...

Την άλλη μέρα, οι έφημεριδες περιέγραφαν: Την άγρια χερσινή αδελφοκτονία. Μα οι λόγοι της, δεν εγνώσθηκαν ποτέ... Ο Μίμης κράτος σφιχτά το στόμα του κλεισμένο. Δεν είπε ποτέ, ούτε όταν άκουσε την βραδεία καταδικαστική απόφαση, γιατί σκότωσε τον αδελφό του, τον Νικη...

✠✠✠
Η τραγική αυτή ιστορία, όπως μάς τη διηγήθηκε ένας παλιός Αθηναίος, ο' κάποιον φιλικό σπύτι, μία από τις περασμένες βραδύες, έκανε όλους τους ακροατές που να συγκινηθούν. Όταν τελείωσε ο άνθρωπος με τη φωνή, την παγερή και τη μάλα τα σκληρά, κανείς δεν μιλούσε. Μία νεκρική ησυχία, βασιλεύει για πολλή ώρα.

Μα όταν οι άλλοι έφυγαν, και ετοιμαζόμουν κι εγώ να καληνυχίσω, τον άκουσα να μου λέει:

— Τι λέτε, για ένα ούισκο, ο' κάποιον κέντρο.

Δέχτηκε. Κι' ανάμεσα σε κάποιο νούμερο του νυκτερινού κέντρου και μιάς γουλιάρ ούισκου, ο άνθρωπος που διηγήθηκε την τραγική ιστορία, μου έλεγε, σιγά, κι έμοιαζε, σαν να μιλούσε μόνος του:

— Φίλε μου... εγώ υπέλανα... Έγώ καταδεχόμενος ακόμη τη φωνή του, πρόσθεσε:

— Και έζητε κάτι... Τσουγκρίζετε το κρουσάλινο ποτήρι σας μ' ένα αδελφοκτόνο. Μ' ένα ισοβίτη, που ο' κάποιος φυλάκος, πέρασε σωστά τριάντα χρόνια της κακομοιριάς ζωής του, ως που πήρε χάρι...

Εμείνα με το ποτήρι ψηλά, κυττάζοντάς τον, με έκπληξη. Μ' αυτός τότε γέλασε, γέλασε σαν τρελλός και τελείωσε:

— Εμείς λοιπόν. Πιέτε τον υγεία... στην υγεία των έρωτων...

ΜΙΝΟΣ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

= 6 = ΕΥΡΩΠΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

“Αν δούν στο δρόμο ξαπλωμένον κάποιον αλήτη, θα πουν πως είναι μεθυσμένος. “Αν δούν όμως, έναν καθώς πρέπει κυριο, θα πουν πως το συνέβη κάποιον άτυχισμα.

Α. ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Οι γυναίκες πρέπει να πεθαίνουν στα είκοσι πέντε χρόνια τους, για να μη προσβάλλει, η άσχημη των γυναικών, και τους άμαυρισει τη δόξα.

ΜΙΛΙΑΖΑΚ

Οι μεγάλες απογοητεύσεις της ζωής, για έναν καλλιτέχνη, είναι πάντα πηγές έμπνευσης.

ΡΕΝΑΝ

“Αν οι μεγάλοι καλλιτέχνες, ήταν γεννημένοι μέσα στη χλιδή, ποτέ δεν θα ήταν μεγάλοι.

ΣΕΛΕΥ'

“Η ζωή, είναι ένα θέατρο, σπ' όποιον παίζονται, καθημερινά, τα δράματα ενός έκαστου. “Αλλοι είναι πρωταγωνιστές, με υαλοδομημένες εκφράσεις, κι άλλοι τα θούδα και παραπεισμένα πρόσωπα, που μεριμνούν για τον διάσκομο της σκηνής.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓΛΑ

“Αν θέλωμε να επιτύχουμε στους σκοπούς μας, πρέπει ποιά να συντηρήσουμε την ίδια τη ζωή μας...

ΝΙΤΣΕ

Τίποτε πειστικό σ' αυτό τον κόσμο, από τον τρόπο και την πόση. “Ολα τ' άλλα, είναι απελευθερωμένα, που πηγάζουν από κάποιο μακρότερο χρονικό διάστημα, εν συγκρίσει με 'κεν' από το οποίο πηγάζουν ο τρόμος και η πόση.

ΟΣΚΑΡ ΟΥΑΓΛΑ

“Η γυναίκα είναι αξιολάτρευτη μόνον όταν συνιδάζει την άσχημία με την ψευτιά, την άκαταστασία με την ανειδέχεια, και την άδελφία με το πνεύμα...

ΓΚΑΙΤΕ

Σε μία γυναίκα, σ' ουνθίστασε να μιλάμε για έρωτα μόνον, γιατί την θεωρούμε πλάσμεν, μόνο γι' αυτόν. “Ο έρωτισμός δεν μάς επέτρεπε, να σκεφθούμε, όπως θα σκεφτόμαστε για έναν του φύλου μας...

ΠΛΑΤΩΝ

ΘΕΑΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΕΑΜΑΤΑ

Είνε πολλά θεάματα ποικίλα και ως έπεται τα θέλουμε! επί της σκηνής ή μόνον επί... χάρτου θεάματα—Πανόραμα, “Εδω κύριοι, θέλετε!...“ θεάματα που ο καθένας γι' αυτά μπορεί να ντρέπεται. Είνε χίλια—δύο θεάματα μετά ή άνευ άρτου!...

Είνε θεάματα πολλά, θεάματα ανώδυνα θεάματα με μουσική, τερνιά και όνειρα, άδυνα κι' έλκυστικά θεάματα που' ρόδινα (“Ακόμα το σασκάκι μου γι' αυτά μπορεί να τ' δώσει!) θεάματα με τ' ορνέυα κεράκι, μπράτσο, πόδι...

Είνε θεάματα πολλά, θεάματα ζεταίσιμα όπου σκάνε τον ύπνο σου, τον χάνει δίκως άλλο θεάματα θεσπέσια, υπέροχα κι' άνεπιπτα. —Είνε θεάματα άρκετά που γίνονται απ' το τίποτα όταν πατήσουν έξαφνα, στο τραίνο κάποιον... κάλο!...

Είνε χίλια—δύο θεάματα π' άνοιγουν... κομπάρζα που θάβαν σε πειρασμό και τόν... “Άγιον Άντώνιο στην πλάξ, στο τραίνο, μες σε μπάρ, στο σινεμά, στο δρόμο

Είνε θεάματα πολλά που ο' ποτίζουν... Κόνοια θεάματα που μάς σκονιά το θέλω το αιώνα

Είνε θεάματα πολλά, παρλάν, σονόρ... νυκτόβια τριγύρω στην Άκρόπολι, ψηλά στο διλοπάπου θεάματα που θέλουμε μ' ύπομνην... “Ιώθια θεάματα που στού Ψυρρή παρέχει ή... Ιούθια!... θεάματα φιλότιμου που'ν από... πάπου ως πάπου!...

Είνε θεάματα πολλά που μ' έναν τρόπο πάλιν στο σινεμά παρέκονται κάτω απ' την θόνη θεάματα στο πλάγι σας που πάντα ο' είκον... πάλιν θεάματα μάς—μούτς... σονόρ, που κάθε ζεύγος... άγιον θεάτα μες στα σκετίνια κάτι να κατορθώνη!...

Είνε θεάματα πολλά που δεν πληρώνεις δικά θεάματα κορού κοιλιάς, απ' την κονήρη τη Ρόζα θεάματα στού Πειραιώς κάτω τα λεμονάδικα θεάματα κάθε γατιού, σαν έχει... τσαρουκάδικα θεάματα των Δασκυλόν με σέκρετο και με πάξ.

Είνε θεάματα άρκετά τις νύκτες με πανοέληνο νύκτες καλοκαιρικές πλάσμενες για παικνίδια θεάματα περιβολών. (“Ερως γαρνι με... έληνο !...!) θεάματα κάθε γατιού, σαν έχει... ήμισέληνο τον Γενναϊάτικο έρωτα ποίχει στα... κεραμίδια!...

Είνε λοιπόν θεάματα πάρα πολλά κι' ως έπεται τα θέλουμε! επί της σκηνής ή μόνον επί... χάρτου Είνε θεάματα πολλά “Εδω, κύριοι, θέλετε!...“ θεάματα που ο καθένας σσκάρεται και ντρέπεται θεάματα κάθε λογής μετά ή άνευ... άρτου!...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΤΤΙΚΟΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ

ΑΡΤΙΣΤΕΣ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΣΑΑΔΗ

“Αν δώσης ένα ψύχουλο ο' ένα σκύλο, δεν θα το απομνημόνη ποτέ, ακόμα κι' αν τότε κτυπήσης έκαστο φορές με πέτρας. Μα αν περιποήσης πολύν καιρό έναν ποταπό άνθρωπο, γι' την έλασση άφορη ή σκέψη πόλεμο εναντίον σου.

Το πουλί δεν κατεβαίνει σε καμμία περίπτωση στο στάρι, όταν βλέπει άλλα πουλιά πιασμένα στα βεργιά. Πάρε παράδειγμα από τον πόνο του άλλου, για να μην πάρουν οι άλλοι παραδειγμα απ' όσα θα συμβούν σ' εσένα.

“Ο ζητιάνος που το τέλος του είναι χαρούμενο, είναι καλύτερος από το βασιλιά που τελειώνει κακά.

Θλίψεις που ύστερα απ' αυτές επιτυγχάνει κανείς τη χαρά, είναι προτιμώτερες από τη χαρά που ύστερα απ' αυτήν δοκιμάζει κανείς θλίψη.

“Η γη λαβαίνει από τον ουρανό τη ζωονόνα βροχή, κι ο ουρανός δε λαβαίνει από τη γη παρά σκόνη.

“Ο Θεός θέλει τα σφάλματά σου και τα κρύβει, δεν έπειτα, όμως, απ' αυτό, πως σου πρέπει να μου κρύβεις τον χαρακτήρα σου.

“Ο Θεός θέλει τα σφάλματά σου και τα κρύβει, ο γείτονας δεν θέλει τίποτα και παραπονιέται.

Για ν' αποσύρεις το χρυσάφι από το μεταλλείο του δεν έχεις ανάγκη παρά λίγα έργαλεία, για να το άποσιπής όμως από τα κέρια του φιλόδοξου, πρέπει να του σπάσης την ψυχή του.

“Εκείνος που δεν συγκρατεί τους κατωτέρους του, θα τιμησθή από τους ανωτέρους του.

“Ο φερνόντιον είπε στους οχεδογράφους πως έκινες να κεντούσαν δάκρυα από τσαντήρι του την αλόουθη έπιγραφή: “Μεταχείριση καλά τ' ο' κακού, ο' σ' αντέει άνθρωπε, γιατί οι καλοί, θέσια, είναι και δυνάτοι και ευτυχείς.”

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΑΑΔΗ

ΕΥΡΩΠΗ = 7 =

ΜΕ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΙΛΙΚΡΙΝΟΥΣ ΘΛΙΨΕΩΣ, Η ΓΗ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ ΕΔΕΧΘΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΚΟΛΠΟΥΣ ΤΗΣ ΤΟΝ ΝΕΚΡΟΝ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΥ Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ ΨΥΧΟΡΡΑΓΩΝ ΕΠΡΟΦΕΡΕ:

«Είμαι ευχαριστημένος πού πεθαίνω στην Πατρίδα μου»

ΓΙΑΝ ΕΛΑΦΡΑΝ

Ο λαός των Αθηνών και μαζί του όλη η Έλληνική ψυχή κήδετο έκδηλα τον Πρίγκηπα Νικόλαο. Ο θάνατός του καί' έρχοι.

Αττικού πρίγκηπος άφικε δυσαναλήφτως κενόν εις τας ψυχάς του Πανελληνίου.

Διότι ο Νικόλαος και ως πρίγκηψ και ως πολίτης και ως άνθρωπος ήτο αγαπητότατος εις όλα τα στρώματα της έλληνικής οικογενείας.

Η ειλικρινεία του, η άπλότης των τρόπων του, η άπερίοριτος καλώςύνη του, η άδρότης της σκέψεως και του αισθήματος, τον έπέβαλον από τα νεανικά του άκόμα χρόνια και μέχρι του τέλους της ζωής του ύπηρεζε διά τόν λαόν πραγματικά τό κομάρι του!

Ός στρατιώτης και ως διπλωμάτης προσέφεραν ύψιστας υπηρεσίας εις την πατρίδα του.

Ός καλλιτέχνης άπθανάτιος εις άριστουργηματικούς πίνακας την ύμοφία της έλληνικής πατρίδος.

Ός συγγραφέας συνέτεινε εις την αναγέννησιν του Νεοελληνικού θεάτρου.

Και ως άνθρωπος ύπηρεζε τό αγάλλομα της Δυναστείας μας! Άλλ', ο Πρίγκηψ Νικόλαος ύπηρεζε πρό παντός Έλληνα!

Είνε άληθές ότι μικρά πινες έδοληπρίασαν τά τελευταία χρόνια της ζωής του, άλλ' ο έξαιρετικός αυτός Έλληνας, ο καλός άνθρωπος, ο έξαιρετικός οικονειάργης έδεν άντιπροσών την ευτυχίαν νά άποκαταστή τή παιδεία του εις περιλάμπριν θρόνους.

Άλλ' η μεγαλύτερα ευχαρίστωσις της ζωής του, όπως είπε εις τούς περιστοιχίζοντάς αυτόν ένώ ψυχορράγη, ήτο ότι απέθανε εις την Πατρίδα του.

Εις την Πατρίδα του η όποια ένυμνήν τώρα υπό τό σκίπτρον ένός λαοφιλοῦς βασιλέως κλαίει τόν άδόκτον θάνατόν του.

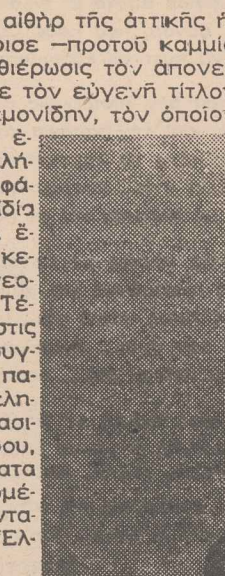
«Ας είνε έλαφρά η γή της

Αττικής, πού τόσον ήγάπησε και πού τόν κρατεί εις τούς κόλπους της χηλότυπα από την παρελθούσαν έδωμάδα.

Εις την Λεωφόρον Βασ. Σοφίας: Ο 'Αντιβασιλεύς της Γιουγκοσλαβίας Α. Υ. Πρίγκηψ Παύλος, 'Η Α. Μ. ο Βασιλεύς Γεώργιος και ο Δούξ του Κέντ.

Ο ΑΤΤΙΚΟΣ ΠΡΙΓΚΗΨ † ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Μίαν μέραν «είνε μία ευτυχής προσωνυμία μου έντύπωσις» ο βασιλικός πρίγκηψ παρέστη στούς όφθαλμούς μου φέρων φωτεινότερον τό έμ-όλημα της άπικης ένγυνείας. Τό περίθallon έδιδε όλα τά όδρα της αντίθεσεως, τό πλοισιον άπετελείτο όλον από άγρίας έπάρσεις τών δυνάμεων της Τσερνανόβας, από την Ιταμίν αιχυρότητα της κοιλιάς της Κεττίγνης, από τά όματα τά θλητικά, άλλα θαρρά και τετράγωνα τών πολεμιστών του Μαυροβουνίου. Και εις μίαν γαμήλιον πομπήν, η όποια έξετυλισετο διά μέσου τών αούστρων όδών της πανηγυριζούσης πόλεως τά θέλματα τά όλων άνεπαύοντο επί του «Αθηνάιου Εφ'ήδου» τού φερώντος έπιφροδίσως έν μέσω του

άλλου ήνεμιονκού στόμφου, τά βασιλικά διάσημα. 'Ητο ο άντιπρόσωπος τού Βασιλέως τών Έλλήνων, άλλ' ήτο περισσότερο ο άντιπρόσωπος της άττικής χα-

ραίων πέλαγος ως μία ύπόσχεσις και μία έλπίς. Έν εκλεκτόν θιόλιον εύρίσκετο πάντοτε εις τάς χείρας του 'Υψηλού ταξιδιώτη. Συνήθως οι ταξιδιώται φέρουν μαζί των μετά του εισιτηρίου και τών άποσκευών των, θιόλια, τά όποια δέν άναγινώσκουν ποτέ. Τα θιόλια τού 'Υψηλού τά ζειδιώτου δέν ήσαν από τά δυστυχή αυτά θιόλια. Δέν θα λημονήσγη ο γράφων την ομεισίαν αυτήν ότι μίαν πρωίαν, όταν τό έλληνικόν πολεμικόν έξημερώθη έμπρός εις τό θαύμα του Δολματικού Βοσπόρου, ο Πρίγκηψ είπε :

— Τό θιόλιον σας τό έδιόθασα όλον αυτή την νύκτα.

Ήτον ένας άρεκέτ παχύς, ώραιος τόμος και οι λόγοι της Α. 'Υψηλότητας έσήμειναν μίαν άγρυπνίαν επί τών σελίδων του. Τό σημειώμα ως ιδιαίτερον χαρακτηριστικό τού 'Υψηλού φιλαναγνώστου.

Την επομένην εις την ώραίαν βασιλικήν πομπήν διά μέσου τών όδών της Κεττίγνης ένας Μαυροβούνιος δημοσυγγραφέας μου έλεγεν:

— Ο Πρίγκηψ είναι ο άδρότερος ζένος μας...

Και άπάντησα με μίαν κρυφτήν υπερφάνειαν: — Ναι, είναι ο «Αττικός Πρίγκηψ». + ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ («Παναθήναια»)

νιν εις την ώραίαν βασιλικήν πομπήν διά μέσου τών όδών της Κεττίγνης ένας Μαυροβούνιος δημοσυγγραφέας μου έλεγεν:

— Ο Πρίγκηψ είναι ο άδρότερος ζένος μας...

Και άπάντησα με μίαν κρυφτήν υπερφάνειαν: — Ναι, είναι ο «Αττικός Πρίγκηψ». + ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ («Παναθήναια»)

Εις την Μητρόπολιν : Τό φέρετρόν ύπόδασταζόμενον υπό όκτώ άνδρών της Άνακτορικής φρουράς, μεταφέρειται, διά νά τοποθετηθί επί του Κιλλίθιστου.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ή Α.Β.Υ. ο Πρίγκηψ Νικόλαος ήτο τρίτος υίός Τού άειμνήστου Έθνομάρτυρος Βασιλέως Γεωργίου τού Α'. Έγεννήθη εις Ά-θήνας, την 9 'Ιανουαρίου 1872.

Άπέθανε, κατά συνέπειαν, εις ήλικαν έξήντα έξ έτών και ένός μηνός.

Μόλις συνειληρώσε τό δέκατον πέμπτον έτος της ήλικίας του εισήχθη εις την Σχολήν τών Ευελπίδων και άπεφοίτησεν έξ αυτής με τόν βαθμόν τού άνθυπολοχαγού τού πυροβολικού.

Άργότερον μετέβη εις τόν πόλεμον τού 1897 ως λοχαγός, διοικήτης πυροβολαρχίας, κατά δέ τούς πετέπειτα Έθνικούς άγώνας προήχθη μέχρι τού βαθμού τού αντιστρατήγου.

Κατά τούς Βαλκανικούς πολέμους διετέλεσε Στρατιωτικός Διοικητής της Θεσσαλονίκης.

Μετά τό πέρας τών δύο πολέμων άποστάλη με διπλωματικήν άποστολήν εις την Ρωσίαν.

Την 16ην Αύγουστου 1902 έ-νυμφεύθη την Α. Β. Υ. την Μεγαλήν Δουκίσσαν της Ρωσίας Έλένην Βλαδιμίρεβναν, εκ της όποίας απέκτησε τρείς θυγατέρας: την Όλγαν, σύζυγον τού 'Αντιβασιλέως της Γιουγκοσλαβίας Παύλου, την Έλισάβετ, σύζυγον του κόμηντος Ταίρινκ, και την Μαρίναν, σύζυγον τού Δουκά τού Κέντ.

Ή Α. Β. Υ. ο Πρίγκηψ Νικόλαος διεκρίθη διά την έπίδοσιν του εις τάς Τέχνας και τά Γράμματα. Ήξέθεσε πολλάκις ζωγραφικά του έργα και ένίσχυσε ποικιλοτρόπως όλες τάς εκδηλώσεις καλλιτεχνικής κινήσεως της χώρας. Έγγραψεν έπίσης υπό τό ψευδώνυμον Μάρκος Μαρής, πολλά θεατρικά έργα πού έπαίχθησαν εις την σκηνήν τού Βασιλικού Θεάτρου.

Ο άποθανών Έλληνας Πρίγκηψ ήτο πράγματι μία έξαιρετική διάνοια, μία άληθινή καλλιτεχνική ιδιοφυία. Και την τάσιν του αυτήν προς την λογοτεχνίαν και τάς Καλές Τέχνας έξεδήλωσε από τά πρώτα τρυφερά χρόνια της παιδικής του ήλικίας.

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΣΑΙΞΠΗΡ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο 'Αμλέτος, πρίγκηψ της Δανίας έχων καταλάβει από έξαιρετική μελαγχολία μετά τό θάνατόν τού βασιλέως πατέρα του και την μελαγχολία του επαυξάνει η πικρία γιά την άρεπή διαγωγή της μητέρας του η όποια, δύο μήνες μετά τό θάνατόν του, παντρεύθηκε τόν άδελφόν τού νεκρού βασιλέως Κλαυδίου πού κατάλαβε και τό θρόνον. Σ' όλη τή Δανία κυκλοφορούν φήμες πώς ο πατέρας τού 'Αμλέτου δηλητηριάσθηκε από τόν άδελφόν τού Κλαυδίου πού ήθελε νά τόν πάρη τό θρόνον και τή γυναίκα. Και τή φήμη αυτή την έπίβεβαιώνει και τό ίδιο τό φάντασμα τού νεκρού πού παρουσιάζεται στον 'Αμλέτο.

Εκείνος παίρνει την άπόφασι νά εκδικηθί γιά νά νά μή κινήση κανέναν την ύποψια, αρχίζει νά κάνει τόν τρελλό. Ο 'Αμλέτος άγαπούσε από καιρό την Όφελία αλλά έκείνη κατά την τελευταία της συνάντησι μαζί του τόν έβρισκε διαφορετικά. Όλοι σχημάτιζαν την έντύπωσι ότι, επειδή δέ έκείνη τόν άπεκρούσε δίδεν ο 'Αμλέτος έπεσε εις μελαγχολίαν.

Εκείνο όμως πού πραγματικά έχει ταραξεί τόν 'Αμλέτο είναι οι άμφιβολίες γιά τό θάνατόν τού πατέρα του. Δέν είναι ακόμη βέβαιος άν όσα τού είπε τό φάντασμα είναι άληθινά και άποφασίζει νά τά έκρηκίσθην. Η εύκαιρία τού έκείνου με την άρεμν στην Αλλή ένος περιδεχόντος θιάσου, στόν όποιον ο 'Αμλέτος άναβήτη νά παίξη ένα έργο, κατά την παράστασι τού όποιου πιστεύει ότι δέ μπορεί νά έξερκώσθην άν ο θεός του είναι πραγματικά έννοχος.

70Ν

Ο 'Αμλέτος έτρεμε από την άνυμνησινόα. Η κρίσιμη στιγμή πηλοιάζει. Σέ λίγο θα ήταν βέβαιος άν ο θεός του ήταν πραγματικά υπεύθυνος γιά τόν ζαρκιόθ θάνατόν τού πατέρα του.

Έτσι μόλις είδε τόν Πολώνιο νά μπαίνει στην αίθουσα μαζί με τόν Ρόζενγκραντς και τόν Γκλιντενστρον, έτρεξε νά τόν συναντήσθ.

— Ξέρετε άν θαρθών ο βασιλιάς και η βασίλισσα νά δούν τό έργο; ρώτησε τρέμοντας άπό τήν άγωνία.

— Ασφαλώς. Σέ λίγο θα είναι έδω, άπάντως ο γέρο αλικός.

Έκείνη τή στιγμή ακριβώς άκούσθηκαν στό διάδρομο οι οαλήπιγγες πού άνήγγειλαν τήν άφιξη τού βασιλικού ζεύγους και τό προσάγγματα τών άξιωματικών. Σέ λίγο οι δαδούκι πού προηγούντο φωτίζοντας τό δρόμο τών βασιλέων έφθασαν και στάθηκαν στην πόρτα.

Ο αλικός πού είχαν ήδη συγκρατησέν στην αίθουσα παραμένον σιωπηλός και υπεκλίσθησαν με σεβασμό.

Ο Βασιλιάς και η Βασίλισσα άνέκταν στην είσοδο. Πίσω τους ακριβώς έρόχταν η Όφελια, ώραιότερη από κάθε άλλη φορά. Ο 'Αμλέτος προκρίσθη και ύπεκλίθη ύπρόστα τούς.

— Πώς έχει η ύγεια τού άνεψιού μας 'Αμλέτου; ρώτησε ο Βασιλιάς.

Την στιγμήν έκείνην εφάνηκαν οι ήθοιοι στην πόρτα της προκρίσεως σκηνής κι' ο 'Αμλέτος πού βιαζόταν νά δείξη τό έργο του από τό όποιον περιέμενε τόσα, έκρίστηκε την δειεία νά τούς παρουσιάσθ. Η μητέρα του θέλοντας νά τόν ευχαριστή-

σει, τού είπε νά τούς καλέσθ άμέσως και σύγχρονα τόν παρέκάλεσε νά καθίσθ κοντά της.

— Έπιδρέψτε μου, άπάντησεν ο νεαρός πρίγκηψ, νά καθίσθ στά πόδια της Όφελίας.

Και γυρίζοντας στην ώραία νεία, τής είπε:

— Όφελια Όφελια, μου έπιτρέψτε:

Η ντροπαλή ζανθούλα ταραχώθηκε. Δέν ήξερε πώς νά συνδυάσθ αυτήν την ζαρκιήν τουφερότητα με όλα τά σκληρά λόγια πού τής είχε πύ τό άπόγευμα.

— 'Υψηλότατε, ψιθύρισε. — Μπορώ ν' άκούμψισθ τό κουή τού, παντρεύθηκε τόν άδελφόν τού νεκρού βασιλέως Κλαυδίου πού κατάλαβε και τό θρόνον. Σ' όλη τή Δανία κυκλοφορούν φήμες πώς ο πατέρας τού 'Αμλέτου δηλητηριάσθηκε από τόν άδελφόν τού Κλαυδίου πού ήθελε νά τόν πάρη τό θρόνον και τή γυναίκα. Και τή φήμη αυτή την έπίβεβαιώνει και τό ίδιο τό φάντασμα τού νεκρού πού παρουσιάζεται στον 'Αμλέτο.

Εκείνος παίρνει την άπόφασι νά εκδικηθί γιά νά νά μή κινήση κανέναν την ύποψια, αρχίζει νά κάνει τόν τρελλό. Ο 'Αμλέτος άγαπούσε από καιρό την Όφελία αλλά έκείνη κατά την τελευταία της συνάντησι μαζί του τόν έβρισκε διαφορετικά. Όλοι σχημάτιζαν την έντύπωσι ότι, επειδή δέ έκείνη τόν άπεκρούσε δίδεν ο 'Αμλέτος έπεσε εις μελαγχολίαν.

Εκείνο όμως πού πραγματικά έχει ταραξεί τόν 'Αμλέτο είναι οι άμφιβολίες γιά τό θάνατόν τού πατέρα του. Δέν είναι ακόμη βέβαιος άν όσα τού είπε τό φάντασμα είναι άληθινά και άποφασίζει νά τά έκρηκίσθην. Η εύκαιρία τού έκείνου με την άρεμν στην Αλλή ένος περιδεχόντος θιάσου, στόν όποιον ο 'Αμλέτος άναβήτη νά παίξη ένα έργο, κατά την παράστασι τού όποιου πιστεύει ότι δέ μπορεί νά έξερκώσθην άν ο θεός του είναι πραγματικά έννοχος.

ΑΜΛΕΤΟΣ

συνγενής τού δουκά, τόν δηλητηρίασε μέσα στόν κόμπο του γιά νά τόν πάρη τό δουκάτο και πώς ο δολοφόνος σέ πολύ σύντομο χρονικό διάστημα κατέκτησε τόν έρωτα της συζύγου τού Γκονζάγκο.

Άλλά ο 'Αμλέτος επειδή δέν ήταν βέβαιος γιά την άποτελεσματικότητα της βωδής αυτής παραστάσεως είκε έτοιμάσει και τόν διάλογον. Και οι ήθοιοι έπανήλθον γιά νά παίξουν πάλι τό έργο με λόγια.

Τό έργο άρχισε με μία μακρά άντάλλαγη έρωτικών έκδηλώσεων μεταξύ τού δουκά και της δουκίσσης. Ο δούξ τής λέγει πώς άν τύχη και πεθάνη

ήτοσε άτάραχος ο 'Αμλέτος. Άλλά τί μάς ενδιαφέρει; Η Μεγαλειότης Σας κι' ένώ έκοιμε τή συνείδησί μας καθάρη και δέν μάς στενοχωρεί αυτό καθόλου.

Αν διαστραμένα όντα ταραχούν από αυτό τό θέαμα, τά νεύρα μας δέν θα πειραχθούν καθόλου.

Έν τώ μεταξύ όμως μπήκε ο Λουκιανός, ο όποιος πηλοιάσε τόν ζαπλωμένο δουκά και τού έκυσε τό δηλητήριο στό αυτό.

Ο 'Αμλέτος έξηνούσε τό έργο στην Όφελια.

Η ιστορία είναι άληθινή. Ο Λουκιανός δηλητηρίασε τόν Γκονζάγκο γιά νά τόν πάρη τό δουκάτο. Τώρα θα όπτε πώς δά

πηλοιάσαν οι δύο άλλοι φίλοι τού πρίγκηπου, ο Ρόζενγκραντς και ο Γκλιντενστρον.

Ο 'Αμλέτος άπεσώθη στή διαμέρισμά του. Είνε μόνος και τρυφερά ταραγμένος.

Ο 'Αμλέτος άπάντησε πειρακτικώτατα:

— Όχι, 'Υψηλότατε. Είνε φοβερά θυμωμένος.

Ο νεαρός πρίγκηψ συνέχισε σαρκαστικά:

— Θα έπρεπε νά φωνάξετε γαστρο, γιάτί τό μυαλό μου είναι άρρωστο. Άλλά πεμνέντε νά θεραπεύσθ ένώ την σάβειναιτόν, θα τόν έτάρασσα περισσότερο.

Ο Γκλιντενστρον όμως πού δέν καταλάβαινε πολύ καλά τί ήθελε νά πύ ο νεαρός πρίγκηψ, τόν δέκωψε:

— Επιδρέψτε μου, 'Υψηλότατε. νά σας πώ ότι η Βασίλισσα είναι τρυφερά άνησυχαι και με έστελε νά σας όρώ.

— Καλώς ήλθατε!

Ο Γκλιντενστρον ήτο ταραγμένος.

— 'Υψηλότατε, είπε, σας παρακαλώ, όδότε μου μία λογική άπάντησι γιά νά μπορέσω νά εκπληρώσω την έντολή της μητέρας σας.

Δέν μπορώ... τόν δέκωξε ο 'Αμλέτος.

— Τί δέν μπορείτε, 'Υψηλότατε;

— Θα σας δώσω μία λογική άπάντησι, γιάτί τό μυαλό μου είναι άρρωστο. Άλλά μπορέσω νά μιλήσθ ή καλύτερα ή μπερδεύω μόνι μπορέ νά διατάξθ. Λοιπόν, τί λέγει η μητέρα μου;

— Έχει καταλάβη από την διαγνώνισι σας και θέλει νά σας μιλήσθ στο δωμάτιό της πριν νά πηλοιάσθ.

— Θα ύπακούσθ στην έπιθυμία της μητέρας μου. Μήπως έχετε τίποτε άλλο νά μου πύ;

Ο Ρόζενγκραντς έδίστασε νά νά μιά στιγμή και κατόπιν είπε δειλά:

— 'Υψηλότατε, άλλοτε με άναπόστασε.

— Σ' άναπό πάντα, παρετήρησεν ο 'Αμλέτος.

Ο Ρόζενγκραντς δυσκολεύεται πάλι νά μιλήσθ.

— Ποία είναι η αίτια της ταραχής σας; είπε τέλος.

Άλλά έκείνη τή στιγμή μπήκε ο γέρο Πολώνιος γιά νά επαναλάβη στην 'Αμλέτο την παράκλησι της μητέρας του. Ο νεαρός αλικός παύσαν έξαιρετικά ταραγμένος.

— Θα πώ άμέσως, άπάντησε ο νεαρός πρίγκηψ.

Τούς έδωξε όλους και έβριε γιά αρκετά ώρα σκεπτικός. Η αίθουσα ήταν έρημη και ήτο τάφος έπιστατούσε παντού. Προσπαθούσε νά κατατάξθ τις σκέψεις του και νά ρυθμίση πρόγραμμα γιά την πραγματοποίησι τού σκεδίου του. Τώρα πάλι δέν είκε καμμίαν άμφιβολία και έπρεπε νά έδωσθ τό συντομώτερόν.

Ήταν έξαιρετικά ταραγμένος και μονολογούσε:

— Τώρα είναι η πιο κατάλληλη στιγμή της νύκτας γιά έργο. Είνε οι όρα πού ολίστασι άνοίγουν και πού η ίδια η κόλασι έξανά τό δηλητήριο της στόν κόμπο. Τώρα θα μπορέσω νά πύ όλην ζεστό και νά κάνω τις πού τρυφερές πράξεις, πού η μέρα η άγνή και καθάρη θα ριγούσε άν τής έόλπη.

Άλλά νά μία στιγμή συνήθε. — Πρέπει νά πώ νά δώ τή μητέρα μου, είπε.

Σταμάτησε και προκρίσθη άργά στό διάδρομο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΧΕΣΙ 'Η συνέχεια.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΡΙΚΗΣ ΜΑΚΑΒΡΙΑ ΕΝΤΟΛΗ

Στο μοναστήρι του Αγίου Όνου...
«Εγώ είπα και με ρώτησε: «Την ζήτησε αυτή τη γυναίκα;»
«—Την αγαπούμε, του απάντησα.
«—Πολύ καλά, μου είπε. Την έπειμα έλαβα ένα γράμμα. Ο αδελφός μου με προσέφερε στο ίδιο δωμάτιο διαμέρισμα του με μισόνοκτα.
«—Επείνα. Άλλα ποιά ήταν η έκκλησή μου, όταν είδα εκεί στον προθάλαμο και τους τέσσερις φίλους μου.
«—Ήσυχασε, μου είπε ο αδελφός μου Έρρικος, ο οποίος έλεγε να δει τη ματαιότητα για την οποία εκλάδαστε τούσαν έτων φίλας.

Πολλά είπαν και ακόμα πάρα πολλά λένε οι χωριότες που κατοικούν τα προηγμένα χωριά.
«Επείνα με πεδώνη ο Ίννα, ο αδελφός Ίννατος, ο οποίος τον άνοιξε για να γίνει γνωστή η ιστορία τους και να τη γράψουμε.

Ο σέρ Έντουαρντ Μίλτον έ...

πήγε όπως συνήθως πρωί την ημέρα εκείνη στο γραφείο του. Την ημέρα εκείνη δεν είχαν έλθει για να εργασθούν, γιατί ήταν Κυριακή, αλλά για να δηλώσουν υπήρχε τίποτα το επίσημο.

Και πράγματι κάτι υπήρχε: «Ενα τηλεγράφημα! Την έπειμα το πρωί στο γραφείο του συμβολαιογράφου είχαν συγκεντρωθεί τρεις άνθρωποι: Ο εισαγγελέας, ο αστυνομικός της περιφέρειας και ο έφημος.

«Ο συμβολαιογράφος παρέδωσε έναν κίτρινο φάκελλο στον εισαγγελέα, ο οποίος τον άνοιξε και άρχισε να διαβάσει.
«Αυτός είναι ο τελευταίος μου θάλασσης, τις οποίες, παρακαλώ, να τις στείλετε να κίνη. Τα δύο λέγονται: ο φίλος μου συμβολαιογράφος Έντουαρντ Μίλτον, ο εισαγγελέας, ο αστυνομικός της περιφέρειας και ο έφημος του μητροπολιτικού ναού.
«Η ζωή μου δεν είναι διόλου μυστηριώδης. Είμαι άφρων, όπως αλλιώς και οι άνθρωποι που πήραμε με τους άλλους τέσσερις συντρόφους της μοναξιάς μου. Άλλα για την αποχώρησή μας από τη ζωή είναι μια γυναίκα: Η Ντόροθι Κάρλτον, η οποία κορεύτρια του Κοζίνου Μόγκοντ.

«Είμαστε φίλοι, αγαπητοί και ακάτοχοι. Μαζί μεγαλώσαμε και σπουδάσαμε στο σχολείο. Μαζί διασκεδάσαμε. Μια μέρα γνωρίσαμε την Ντόροθι. Την αγαπήσαμε και οι πέντε. Λίγο έλειψε να σκοτωθούμε, να χωριστούμε να χαλάσουμε τούσαν έτων φίλας. «Ευτυχώς κάποιος μας έσωσε: ο αδελφός μου Έρρικος.
«Αυτός έσπουδαζε τότε στο Παρίσι ζωγράφος.
«Μείνε έλθει να με δει και αν νέος που ήταν, μου μιλούσε διαρκώς για ώριμες γυναίκες. Το ίδιο εκείνο βράδυ έδωκα και τον έρωτά μου. Τον έδωκα, αλλά ο Έρρικος έπαιξε με τον έρωτά μου. Τον έδωκα, αλλά ο Έρρικος έπαιξε με τον έρωτά μου. Τον έδωκα, αλλά ο Έρρικος έπαιξε με τον έρωτά μου.

«Είπαμε φίλοι, αγαπητοί και ακάτοχοι. Μαζί μεγαλώσαμε και σπουδάσαμε στο σχολείο. Μαζί διασκεδάσαμε. Μια μέρα γνωρίσαμε την Ντόροθι. Την αγαπήσαμε και οι πέντε. Λίγο έλειψε να σκοτωθούμε, να χωριστούμε να χαλάσουμε τούσαν έτων φίλας. «Ευτυχώς κάποιος μας έσωσε: ο αδελφός μου Έρρικος.
«Αυτός έσπουδαζε τότε στο Παρίσι ζωγράφος.
«Μείνε έλθει να με δει και αν νέος που ήταν, μου μιλούσε διαρκώς για ώριμες γυναίκες. Το ίδιο εκείνο βράδυ έδωκα και τον έρωτά μου. Τον έδωκα, αλλά ο Έρρικος έπαιξε με τον έρωτά μου. Τον έδωκα, αλλά ο Έρρικος έπαιξε με τον έρωτά μου. Τον έδωκα, αλλά ο Έρρικος έπαιξε με τον έρωτά μου.

ΣΑΡΑ ΜΑΡΙΖ

ΜΕΡΙΚΑ ΑΝΤΙΣΤΕΜΕΝΑ

ΕΝΕΚΑ... Η ΦΡΑΙΛΑ ΦΩΝΗ

«Ο Μανώλης και ο Κωνσταντίνος πήραν από μια κιάρα και βγήκαν να βγάλουν τον έπιπλο στον τραγουδιστή.
«Φαντάζεσαι πως ο κόμος μας άκουσε.
«Το πιστεύω. Είδα μερικά παρόμοια να κλείνουν.

ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΣ

«Εκείνη. — Κύριε, μου δώσατε ένα φίλο. Αυτό λέγεται άμυνα. Ζητώ αποζημίωση.
«Εκείνος. — Νά την πάρετε, δεσποινίς. Δεν έχετε παρά να μου επιστρέψετε το φίλο που σας δώσα.

ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΟΙΚΟΝΟΜΗ ΒΕΝΖΙΝΗ

«Το αυτοκίνητο του φίλου σου διαρκώς καλεί όταν ηγνάνωμε στην εξοχή.
«Μπρά, το κάνε. στα ψέματα όταν δει κι έρχεται άλλο αυτοκίνητο για να τον ρουμολογούν κι εξοικονομή τη βενζίνα.

ΣΤΟ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

«Η κομάρια στον πελάτη.
«Τι ώρα θέλεις να ζυμνήσω ο κύριος;
«Στις επτά ακριβώς μ' ένα φίλακι.
«Πολύ καλά, θα το πω στο θυρωπό.

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΗΡΙΟ

«Γκαρόν, άρνουάκι να φάω, αυτό το παλινόφαγο.
«—Ο Ι. Κύριε, πρὸς Θεού μὴν τὸν κάνετε αυτό γιατί θα τ'άφηνουν να μου το δώσουν έμένα να το φάω.

ΣΤΟ ΛΗΣΙΑΡΧΕΙΟ

Μπαίνει ένας μεθυμένος.
«Κύριε, καταγράφτε σὰς παρακαλώ τα δίδυμα που έκανε η γυναίκα μου;
«Κύριε! Γιατί είπατε κύριοι; Έδώ είμαι εδώ μόνος, δεν υπάρχει άλλος υπάλληλος.
«Άλθιθα! Τότε πρέπει να γυρίσω οπότε μὴν έπαθα κι' ε-κεί το ίδιο με τα γεννητόριά της γυναίκα μου.

ΦΤΑΙΕΙ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

Μεταξύ δύο δεσποινίδων:
«Φταίει το κρασί που μ' έμπυξες να παντρευτώ το Μίμη.
«Μπρά! Και γὰ νὸμίζα ότι δὲν έπινε διόλου.
«Ακριβὸς γι' αυτό. «Αν έπινε λιγυλάκι, θα τολμούσε να με ζητήσει και από τον πατέρα μου!

ΜΑΡΣΕΓΓΕΖΙΚΟ

«Ακουσε, Ολίβ, εσύ που είσαι δυνατός στα μαθηματικά.
«Εμπρός. Σὲ ακούω, Μάριε.
«Είμαι ένα πλοίο, μήκος 85 μέτρων και πλάτους 12, τόνων 5.500, με δύο καπνοδόχους και μια κεραία του αορματιστή. Πως λέγεται οπλοαρχός του; Πως θες να το ζω έγώ; Πες του εσύ, αν είσαι σοφός.
«Λέγεται Μάρκος Θαλασσοπύλος.
«Και πὸς το βρήκες;
«Τὸν έζω. Είπε γείτονάς μου και έζω και το βαπόρι του.

ΕΚΑΝΕ ΛΑΘΟΣ

«Αστυνόμος: Γιατί έκλεψες τα ρούχα του κυρίου που έκανε μπάνιο;
Λησπύδης: «Έκανα λάθος, άστυνόμο. Άκουσα φωνές και νόμιμα πως πνίγνικε!

ΣΩΤΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΟΝΗΣΙ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΩΝ

ΜΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

«Α... νά... νούνα! Η φωνή αυτή ήταν πολύ περίεργη και οι Καλαχάτοι, οι κάτοικοι του μικρού χωριού της Χονολουλού, την άκουσαν πολύ συχνά εκεί μέσα στο δάσος.
Ενόμιζαν ότι έπρόκειτο για κανένα ξωτικό, για κανένα παρράδεισο ζώον, που μέχρι σήμερα δεν είχαν συναντήσει ποτέ τους. Κάποιος όμως που δεν ήλπιούσε αλλά πάντοτε χαμογελούσε με ευχρηστικότητα όταν άκουγε τις κωμικές τους, ήταν η Άλαινα, η όμορφη κοπέλλα με το λουλουδιόνο όνομα και τις χάρεις τις εξωτικές.

Και πράγματι, όταν οι άλλοι πήγαιναν να πλυνθούν στις καλύβες του, κι έπαιρναν τον πρώτο το βαθύ τον ύπνο, η Άλαινα έφευγε κρυφά από την πόρτα του.

Είχαν παντρευτεί δίχως νόμους και επίδειξη. Και κάθε βράδυ αντάμωναν λίγο διάστημα έξω από το χωριό.

Η φωνή λοιπόν αυτή ήταν δική του. Περνούσαν τόσο ευτυχισμένοι, πο ού κι' αυτόι δεν ήξεραν ποιά εινε ευτυχία, γιατί δεν γνώριζαν ποτέ την λύπη.

Μια μέρα όμως έφθασε στο νησί ένα καράβι. Οι ναύτες δέχθηκαν στο χωριό και σκόρπισαν στις καλύβες. Μέσα στην καλύβα της Άλαινας έμπηκε ένας ηλικιωμένος κύριος με τα καυκάκια.

«Επείνα κι' αυτός καλύβας της και έτρεχε πρὸς τὸ δάσος. Τότε...
«Άλλα καλύτερα να σὰς πούμε ποιός ήταν αυτός που έβγαζε αυτή την περίεργη άγρια φωνή. Μια μέρα είχε φθάσει στην Χονολουλού ένα καράβι. Είχε πλερίσει ούς με άκτι έντελώς απόμερη, μακρυνή και κατέσασε μια γυναίκα.

Η γυναίκα αυτή βαστούσε εις την άγκαλιά της ένα δεματάκι. Κάτι πράγματα ακόμα κατέσασε μαζί με τη γυναίκα και το καράβι έφυγε.
Πήρε ένα κουτούσο και κάθισε δίπλα της.
Προσπάθησε να συνεννοηθεί μαζί της.

Μα με τις λίγες λέξεις που ήξερε από τη γλώσσα της κατέλαβε πως δεν μπορούσε να της γίνη κατανοητό.
Ούτε πάλι τα λίγα έγγλεζικά της Άλαινας μπορούσαν να τον κάνουν να καταλάβει τι ήθελε να του πει.

Κι' όμως, έκείθηκε, η γυναίκα αυτή δεν είχε χωρίς ένδιαφορο.
Τώρα που έκανε μια άκατανοήτη γι' αυτόν χειρονομία.
«Εξωτική γυναίκα τον καλούσε να την ακολουθήσει.

Κι' έγώ οι άλλοι γλεντούσαν, η Άλαινα έπηρε από το χέρι τον καπετάνιο του δασορίου, γιατί αυτός ήταν ο ηλικιωμένος άνθρωπος και τον πήγε μέσα στο δάσος. Έπηρε μαζί της και με μπουκλά από κεινο το ωρεότο κρασί που της είχε δώσει να πι.

Ποιά ήταν η έκκλησή του καπετάνιου όταν είδε εαφνικά ένα νέο λευκό να τον κυτάζει περίεργα.
«Η Άλαινα άπλωσε το ποτήρι της να προσφέρει στον αγαπημένο της από κεινο το κρασί που της έδωσε ο καπετάνιος.

«Ηταν η ευτυχία που προήρξε για τη γυναίκα που να την άφηση στο έρημο εκείνο νησί με το παλιό της.
Ούτε τα κλάματα, ούτε τα παρακάλια τον συνεκίνησαν. Της άφησε όσα ρούχα και τρόφιμα μπορούσε περισσότερα κι' έφυγε.

«Εξη δολοκλήρα χρόνια έζησε μόνι δίχως να δη άνθρωπο, η Έντιθ.
Μια μέρα όμως άρρώστησε και πέθανε.
Το παιδί της είχε μεγαλώσει. Ήξερε τι να κάνει. Τού τα είχε πη όλα η μητέρα του και τού είχε πη ακόμα και την ιστορία της.
Κι' έτσι, αφού έθαψε τη μη-

ΚΛΑΡ ΤΖΙΜΣΥ

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΤΕΡΕΩΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ

ΑΦΑΝΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑ

«Η δεσποινίς Ουάντερφουλ: «Τρίτο πάτωμα, άριθμός 21. Αυτό άπήντησε ο θυρωρός σ' ένα κύριο, ο οποίος είχε πάρα πολύ σοβαρό ύφος.
Ο κύριος άνέθηκε τα τρία πάτωματα με τα πόδια. Άρνήθηκε στο παιδί που τὸν άνοίξε την πόρτα του άνελευστέρου.
Έφθασε στο τρίτο πάτωμα. Έστριψε το διάδρομο και στάθηκε μπροστά στον άρ. 21. Δεν έκτύπησε άμέσως. Ήξερε ότι τα έφηματα δεν άκούστηκαν διόλου, κι' έστάθηκε μια στιγμή ν' άκούση.

Το αὐτό του άρπαξε ένα έλαφρό διάλογο.
«Ο άστυνόμος είχε βγάλει δύο πιστόλια και είχε βάλει στο στόχο την πόρτα, από κει που διέφυγε το μαχαίρι και πρὸς τη νέα, η οποία τώρα είχε γλωμιάσει.
«Ενα ζευγος χειροπέδες έστόλισαν σὲ λίγο τα χέρια της νέας.
Τὸ γκαρσόνι τὸν ξενοδοχείου άναγκάστηκε να βγῇ έξω. Έδωσε κι' αυτός τα χέρια του.

Ήταν άπλούστατα ένας συνέννοχος της διασημῆς ξανθῆς γοήστρης κατασκοπού Έντιθ. Τέτοια παραδείγματα κατα-

Τα χείλη της ήταν πάντοτε φλογερά

Μύλισαν άγγλικά.
«Αρα κάποιος άλλος υπήρχε άκόμη εκεί μέσα.
Χρειάζταν προσοχή. Έκτύπησε διακριτικά. Δεν τὸν άνοίξαν άμέσως.
«Επειτα από λίγο άκούστηκε ένα πεταγὸ τραγουδάκι από μέσα και σὲ λίγο η πόρτα άνοίξε.
«Ο κύριος:
«Η δεσποινίς Ουάντερφουλ:
«Μάλιστα, έγὼ ή είδα.
«Αστυνόμος Κάρω, της Δημόσιας Ασφαλείας...
«Σὲ τί μπορώ να σὰς φανώ χρήσιμη;
«Νά κυτάξω μια στιγμή τα χαρτιά σας.
«Η ώρακι ξανθὴ δεσποινίς παραμένει. Ο κύριος έμπηκε στο δωμάτιο και στάθηκε στη μέση τὸν δασοτόμο.

«Δεν είστε μόνι;
«Ναί, εινε μέσα και ο ύπηρέτης τὸν ξενοδοχείου. Έτοιμάζει τις βαλίτσες μου.
«Φεύγετε;
«Ναί. Έλάθα ένα τηλεγράφημα από το μπαμπά.
«Η δεσποινίς Ουάντερφουλ άνοίξε την τσαντούλα της. Έβασε το διαβατήριό της.
«Μπορώ να κυτάξω μια στιγμή τη βαλίτσα σας;
«Ευχαρίστος.
«Ο άστυνόμος άνοίξε η μια βαλίτσα, έπειτα την άλλη. Βρήκε ένα χαρτοφυλάκιο. Τὸ άνοιξε κι' αυτό. Βρήκε κάτι διαλογισμῶνα χαρτιά.
«Τι στέλνει εινε αυτό;
«Ενα σενάριο πὸν έτοιμάζω για τὸ Χόλλυγουντ.
«Κι' αυτό έδω;
«Η νέα δεν άπάντησε. Τὸ σχέδιο έμοιαζε με πολύ όλο. Το τελευταίο σύστημα πολυέθλου.
«Μπορείτε να μ' ακολουθήσετε;
«Ακούστηκε ένας έλαφρὸς θόρυβος πίσω από την πόρτα. Ένα μαχαίρι έξεφυγε με δύναμη και αν δεν προφτανε να σκύψῃ ο άστυνόμος, άσφαλός θα τὸν χτυπούσε στο κεφάλι.
«Πάνω τα χέρια.

ΤΖΙΝΑ ΜΑΙΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ

Κάποτε, ο γέρο Κολοκοτρώνης, μιλούσε επί Βουλῆς, και τα τεύερετο εναντίον τάν... καμαράδων. Οι άντίπαλοί του, με τὰς βίας συγκρατούσαν την άννάκτηση τους, κι' από στιγμή σε στιγμή, άπειλείτο φασαρία... Κάποτε, τέλος, έτελείσεν ο γέρος τὸν Μαρπά, και κάθισε κάτω, κατακόκκινος από την έρι άναγκαζομένη πὸν τὸν έντιμο, αλλά και κουρασμένον, από την προσπάθεια να πει τους «στενοκέφαλους», για τὰ συμφέροντα και τὴν ελπίδα. Την στιγμή, όμως, έκλειν, άκούστηκε τὸ... γκάρισμα ενός γαϊδάρου. Οι άντίπαλοί του έσαν γαϊδάροι, από τὰ σταρὰ και ελκρινῆ κακια, από τὸν ήρωος, ξεσπάσαν σὲ θορυβώδη γέλια.
Ο γέρο Κολοκοτρώνης, όμως, δεν τάχασε. Σηκώθηκε θάουρος, κι' αφού έρριξε μια ματιά σ' όλους ειπε, σαρκαστικά:
«Ήμουν άβελαιος, πως κανόν ένας γαϊδάρος, θα διεμαρτύρετο, σ' αυτό που είπα.
Κόκκαλο, οι άντίπαλοί.

ΤΟΥ Α. ΚΑΤΣΩΝΗ

Μετά τὸ πάθημα τὸ ο Α. Κατῶνης, στην Άνδρο, ξαναγύρισε στη Ρωσία και ζήτησε νέα δοθήθεια. Η κυβερνήσις, όμως, άρνήθηκε.
«Δεν μπορούσεν ένα κουνούπι, όπως ήταν η άνοπαρκτη, άλλως τε, Έλλάς, να τὰ δάλη με τὸν Τουρκικὸν Έλέφαντα. Τὸ είπαν. Κι' ο γενναίος και πεισμων Έλλην, άποκρίθηκε, θικ-θεις από την σύγκριση αυτή:
«Ναί, αλλά πρέπει να λάβετε υπ' όψει σας, κύριοι, πως κανένα ζώο δεν εινε ένοκαλῶτερο από τὸ κουνούπι, γιατί συνήθως μπαίνουνε σὲ μύτη.

ΤΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Κάποτε κάποιος βουλευτής άντίπαλος τὸν Δεληγιάνην, πορνεϊστὸ εναντίον της πολιτικῆς άποψῆς του. Μια μέρα μάλιστα παρουσιάστηκε τὸν Δεληγιάνην, που εινε άντιπαλῶν, για νὰ τὸν διατυπώσῃ καλύτερα τὰς... άντιρρήσεις του.

«Αφὸ τὸν άκουσε με άπάθεια ο Δεληγιάνης, ρώτησε τέλος:
«Μήπως έχετε άλλα παραπάνο, να, κύριε;
«—Οχι...
Τότε ο Δεληγιάνης άρχισε να τὸν έστην τὰς άποψῆς με τὰς όποιες εινάγοντο μίαν πορνεϊστῆ. Σε κάθε σημείο ο βουλευτής τὸν κοίταζε τὸ κεφάλι του, ε-παναλαμβάνοντας τη λέξη «ωραία!»

«Ο Δεληγιάνης όμως, φοβόταν και με φωνὴν αὐστηρὴν είπε:
«Μα, κύριε μου, τί παράνομο πρῶτα να μὸ διατυπώσετε, εφ' όσον σὰς φαίνονται τὰ έργα μου ωραία;
Κόκκαλο ο βουλευτής.

ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΥ ΤΖΑΒΕΛΛΑ

Κατὰ τὴν πολιορκίαν τὸν Σουλίου, όπως γνωρίζουμε, η άνδρα τὴν Σουλίου, υπήρξε πορνεϊστῆς. Αφὸς ο Λάμπρος σὰς είδε κι' άπέειδε, άποφάσισε με δόλον να τὸν πείσῃ να παρασθῶν. Ο άρκαγὸς όμως τὸν Σουλίου Λ. Τζαβέλλα, δεν έπείσε σὲν πείσῃ...
Τότε λοιπὸν ο Λάμπρος πρὸς τοὺς έφοβούμενους εινε τὰς τὸν έφηνεν όλους ζωντανούς. «Όταν τὸν άπῆλθε, λέγοντας: «Συμφωνῶ... Κι' αν δεν έχη φωτιά, ας έρῃν να τὸν δώσωμε μεις, με τὰ κορυφώλια μας...
Και πραγματικά, ο γενναίος Σουλιάτης, έδωσε μεγάλη φωτιά σὲν αἰμοδρό Τεπελενλή, κυνηγώντας τὸν ως τὰ Πάννινα.

«Ο κύριος Λάμπρος, γινόντας έξω φρενών, σηκώσαντας από τὸ πιάνο, άναψε δολοκλήρη από τὸ θυμὸ της. Προσέινε, κινῆνιζε, κοκκινίζε. Τέλος, με τὸν Τότ, Είσαί φεύσι! Είσαί σὸκοφαντί!

«Εκείνος εξακολουθούσε:
«Ο κ. Άγνολαος, αντί να πληρώση την έπισκεψή σου γι τὸν έπληρωσε σὸ πῆμα που τὸν είκανε οδηγῆναι μαζί με τὴν κυρία Λιλή, με τὸν νεαρό γιαντρί που τὸν είχε σπασμένο τὸ κεφάλι και τὸν ύποκρητικό Τότ, που είχε εξακαρδιπὸ στα γέλια και πὸν έπανάκαζε δ' αρκὰς σὰν... πῆμα...
«Ο άντρας μου ειναι δολοκλήρη...
«Πάντα, άνάπη μου!...
ΧΡ. ΠΥΡΡΙΑΣΟΣ

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

ΧΡ. ΠΥΡΡΙΑΣΟΣ

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΥΣ!

ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

«Ο Τότὸς ήταν πολύ κακομα-θημένο παιδί, άλθιθα. Διαικῶς άντιμιλούσε. Και όχι μόνο αυτό. Άλλα τὸν άρεσε να έπανα-λαμβάνῃ ότι έλεγαν οι άλλοι και να μιμνήται και τις ψωτες τους. Συνὰ έβγαζε κοροϊδευ-τικά τὰ γλῶσσα του. Κι' αν χαμ-μια φορά τὸν άρταν έλευθε-ρο, άνέβαινε πάνω σὸ πιάνο και τραγουδούσε τὸ κομμάτι που έπαιζεν η κυρία Λιλή. Ά-λθιθα, πὸς τὴν αγαπούσε τὴν γυναίκα αυτή... Ήταν τὸ μόνο θηλυκὸ που χώνεσε ο Τότὸς. Μὰ κι' έκλειν τὸν άγαπούσε και τὸν περιποιόταν πάντα. Τὸ γλυ-κό του ποτὲ δεν τούλειπε. Μὰ και καφέ, που ήταν ἡ άδυναμία του, τὸν έφερνε τακτικά. Και ο ζηροί καρποί ποτὲ δεν τὸν...

♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν κυρία Λιλή. Ανεπαντία αυτή τὰδάζε με τὸν άνδρα της. Τὸν έβόριζε, τὸν κατηγορούσε, τὸν έκανε σκαμπῆ. Επειτα όμως τὸν συγκρατοῦσε, γιατί έλεγε «Πως δεν πρέπει κανείς να δι-νῇ δάσι σ' έναν παλαιοπαγάλο!...»
♦♦♦
Μέρες τώρα πὸ ο Τότὸς εινε...

«Μαρία, θὰ φάμε μαζί σὸ θάληρο!...
«Ὅπως θέλῃ ο κύριος...
«Τὸτ, είσαί τέρας! Είσαί κήπος! Είσαί ήλιος!... Δεν ύποφάρεσαι πιά!...
«Επειτα έπαιρνε μια κουβέρτα και τὸν σκεπάζε τὸ κλουδί.
«Τὸτὸς πούκαζε, πράγμα όμως που δεν συνέβαινε και με τὴν

ΚΛΑΡΑ ΣΟΥΜΑΝ

Δεν θα ήταν ακόμα δώδεκα χρονών, όταν στη Λαϊμία όπου ζούσε με τον πατέρα της το Φρειδερίκο Βίκε, υπέροχο μουσικό, ήρθε στο σπίτι τους να τελειοποιηθεί στο πιάνο, ένας νέος εικασίς έτών, κι έγινε οικείος στην οικογένειά τους.

Η Κλάρα ήταν ένα χαριτωμένο ξανθό κοριτσάκι, όταν ο νέος αυτός έρχοταν σπίτι της και μιλούσε με τόσο πάθος για τη μουσική με τον πατέρα της.

Η Κλάρα, παρ' όλο που ήταν μικρή, τὰ καταλάβαινε όλα αυτά και ένιωθε μία συμπάθεια προς τον νεαρό μουσικό. Εκείνη ήξερε καλά πιάνο. Καθόντουσαν λοιπόν πλάι-πλάι κι έπαιζαν κομμάτια του Μπαχ του Χάιντν, και μιλούσαν για το μέλλον. Έκείνος της μιλούσε σε γιά τα ταξίδια στην Ιταλία και για ένα κονσέρτο του Παγκανίνι, κι εκείνη του εκθέτει τα σχέδιά της. Θέλει να κάνει το γύρο του κόσμου, και ότι θα παίζει βικά του κομμάτια, γιατί κι αυτός θα γίνει μία μέρα μεγάλος συνθέτης.

Ένα γλυκό αίσθημα γεννάται ανάμεσά τους, το όποιο οι δύο νέοι δεν μπορούν να καθορίσουν παρά μονάχα ως φιλία.

Στ' άναμεταξύ ο Σούμαν αρραβωνιάζεται και εγκαταλείπει τη Λαϊμία. Τὰ χρόνια όμως με την αρραβωνιαστικιά του και ἀλληλογραφεί με την νέα, την οποία θεωρεί ως είδηλό του, ως εμπνευστή της, ως μοναδική του φίλη.

ΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΜΠΕΤΟΒΕΝ.

Η ἀλληλογραφία γίνεται πιο θερμή. Της γράφει: «Όταν λαβαίνω γράμμα σου, κόκκομαι μπροστά στο πιάνο και νομίζω ότι η καλύτερή μου ἀπάντηση είναι να σού στείλω τους ήχους της μουσικής των μνημνημάτων που παίζω στο σπίτι σου...»

Ο Σούμαν πηγαίνει στη Βιέννη. Έχει επισκεπτεία τους τάφους του Μπετόβεν και του Σούμπερ.

Πάνω στον τάφο του Μπετόβεν βρίσκει τυχαίως μία πενήντα, την παίρνει και μ' αυτή γράφει την υπέροχη συμφωνία σε Σι μπεσόλ. Μ' αυτή την πενήντα γράφει τα γράμματά του σ' εκείνη και συνθέτει μουσική αφιερωμένη γι' αυτήν.

Οι δύο νέοι ἀφοσιώνουν τα έναυστα. «Εὰ περάσωμα μαζί με ζωή ἀνθισμένη από ποιήσι. Θὰ συνθέσωμα, θὰ παίζωμα μαζί και δεν θα φερώμα την χαρά στην ἀνθρώπινη ζωή...»

Ο πατέρας όμως της Κλάρας δεν τον θέλει αυτό το γάμο. Ο Σούμαν όμως, που είναι φτωχός αλλά έχει και προηγμένα κληρονομιά, Μία ἀδελφή του είχε πεθάνει τρελή. Για να κατανική την έπιμονή του πατέρα της ο Σούμαν προσπαθεί να πάρει ένα τίτλο ακαδημαϊκού. Γράφει λοιπόν «Ένα φίλο του στη Γένια, αν μπορεί να πάρει κανένα διπλώμα φιλοσοφίας από εκεί Πανεπιστήμιο. Και πράγματι, κατορθώνει και το παίρνει, αλλά ούτε και μ' αυτό συγκατατίθεται ο πατέρας της Κλάρας. Τότε δεν υπάρχει παρά μονάχα ένα μέσον. Νά καταφύγει στα δικαστήρια και να ζητήσει δια

της διας το χέρι της Κλάρας. Αλλά αν εκείνη κάνει αυτό, θα χάσει την ἀγάπη του πατέρα της. Και η Κλάρα του το επιτρέπει. Ο Σούμαν καταφεύγει στο δικαστήριο της Λαϊμίας και κερδίζει.

Η Κλάρα και ο Ροζέντος Σούμαν παντρεύονται. Στους γάμους των ο πατέρας της άπουσιάζει. Έκείνη είναι 21 έτών.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Έπέρασαν χρόνια καλά κι ευτυχισμένα. Η Κλάρα ένιπνε τον Σούμαν. Ήταν μία πολυτιμή σύντροφος και τρυφερή σάν παιδάκι.

...ΚΑΙ Η ΤΡΕΛΛΑ

Ξαφνικά η γλυκειά σύντροφος του Σούμαν καταλαβαίνει ότι ο άνδρας της είναι άρρωστος.

Για το τίποτε νευριάζει, φοβάται ν' ανεβεί τις σκάλες και τον πίνουν περίεργο φόβοι.

Η κατάρσας είναι τρομερά! Η Κλάρα έχει τόσα παιδιά ταυτόχρονα να κυττάζει, και πρέπει να προσέχει κι εκείνη.

Σκέπτεται να μεταφερθούν με το σώζον στη Δρέσδη, όπου γίνεται μεγάλος λόγος για κάποιον καινούργιο διευθυντή όρχηστρας, το Ριχάρδο Βάγνερ.

Από τη Δρέσδη φεύγουν για το Ντούσλαντρεμ κι έχει έσπα το μεγάλο δράμα.

Στην Κλάρα, η οποία δεν τον εγκαταλείπει ούτε στιγμή διηγείται τις περιέργες φαντασιοληρίες του.

«Έχει διαρκώς στ' αυτιά του μία νότα που τον τρυπνεί. Μία μέρα της λέγει: «Κλάρα, ο Σούμπερ και ο Μέντελσον μου έδωσαν να γράψω ένα θέμα».

Αδίκαι η φτώχη προσπαθεί να τον ήσυχάζει. Γράφει, σέ μία κατάσταση έρεθισμού, πέντε βαριασιόνες. Είναι οι τελευταίες του νότες.

Μία μέρα καρναβαλιού, η Κλάρα έφερε το γιαντρό και με μία φίλη της βρίσκονται όλοι στο σαλόνι.

Ο Σούμαν σηκώνεται ξαφνικά και βγαίνει.

«Πεταει από λίγο η δυστυχισμένη δλεπόντας που δεν επιτρέπει, πάει να τον αναζητήσει και δεν τον βρίσκει πια στο σπίτι.

Τρέχει έξω να τον βρει, αλλά ο δυστυχής είχε ήδη φθάσει στο ποτάμι του Ρήνου κι έπρεσε μέσα στο νερό.

Κάτι ψαράδες τον έβρισκαν και τον έφεραν σπίτι σ' ελεεινή κατάσταση.

Θέλει να τον βρει. Οι φίλοι δεν την άφηνουν. Και δεν τον βλέπει παρά μονάχα στο νεκρικό του κρεβάτι.

Μέχρι τις τελευταίες του στιγμές δεν μιλούσε παρά μονάχα για την Κλάρα του.

ΜΑΡΙΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ Ο

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ

ΜΑΡΙΚΑ ΜΑΝΤΙΝΕΙΟΥ

Η ΝΟΙΚΟΚΥΡΑ — ΘΕΑΤΡΙΝΑ

Η Μανιά! Έτσι την εφώνάζαμεν έμεις οι παλαιότεροι, που την εφώνάζαμε οξεδόν από τις φασκίες. Πρό πόσον έτών; θά έρωθησθε. Αυτό δεν θα σας το είπωμαι. Γιατί δεν συμφέρει την περιγραφόμενν... Μα ούτε εις τών περιγραφόμενν.

Το γεγονός είναι ένα. Ότι η Μαντινείου είναι γεννημένη μέσα εις το θέατρο και για το θέατρο. Κόρη θεατρίνου του ζευ-

με το πραγματικόν της όνομα, τελώς ζένον από εκείνον που είχε δώσει η Άλκαίου. Άθλος πραγματικός, δεδομένου ότι εις να υποστή παραβολήν με ένα θεατρικόν από τότε κολοσσόν. Και όμως η Μαρίκα έπεκράτσε και έπεδλήθη. Την έχειροκρότησε και την άπεθέωσε η Άθνη, η Έλλάς ολόκληρος. Έπιδεικνόν έτών και ίσως άκόμη μέσχι σήμερον δεν την εβρίσκες.

Κόρη θεατρίνου του ζευ-

ΠΙΣΩ ΑΠ' ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

*** Νέα άρπαγή των Σαβδίνων, στο έλαφρό μουσικό μας θέατρο. Ένας καλλιτέχνης του (Μοντιάλ) έπέδρασε στο «Κεντρικό» κι ένοησε μια από τις πιο κορυφωμένες συμπτές του. Μάλιστα την Παρκευλή, με κομπάρσο κάποιον σινάδελφο, μπήκε και η... κολούρα!

*** Στο «Ιντελί» τη θραυτή της πρεμιέρας του καινούργιου έργου του Γιαννουκάκη, κάποιος εύτραπέμιος κριτικός έφημερίδος έλεγε κατά το διάλειμμα πράγματα φοβερά και τρομερά εις βάρος του ποιήματος μίας από τις πρωταγωνίστριες του θέατρου. Σέρετε γιατί; Γιατί στην πρόβα τζερενάλε η έν λόγω ήθοποιός του διεμήνυσε πως θα «τάβη» μια πομπή (μαζί της) αν έξασκολούθι να της στείλ η άνώνυμη ραβασάκια.

*** Στο «Κεντρικό» την Κυριακή το δράδυ θρήνος και κοπετός στο καιρινί μίας μελαχροινής μπαλουλάς. Είκε δι στην πλατεία τον καλό της να συνοδεύη μιά ώρα ντυμένη με... Έπρεκτο περι της άδεφής του!

*** Ο συμπαθής έπιχειρηματίας του καφενείου ενός των θεάτρων μας ύπστη πρό ήμερον έπιθεση εννύ άνέβαινε στα παρασκηνία από τον μηχανικό του θέατρου. Μία δαγκνιά μάλιστα στο χέρι του έκανε να φωνάζη «οτά έλα!»! Να πρόκειναι για χρηματική των διαφορά, ή και εδω πρέπει ν' αναζητηθί η γυναίκα, όπως διατείνονται πολλοί; Πληροφωρομένομα ότι ο δικός εις άκως θεατρίνου... λυσιπας και ο μηχανικός έπαθε... δηλητηρίσιν του αίματος!

*** Ένας θοιμχανός και παλνός φίλος του θεάτρου έκανε κατ' αυτάρ ζανά την εμφάνισή του στους θεατρικούς κύκλους. Λέγεται ότι ή αμία θροικισαί στις κάδρες των έσο ματιών μίας μελαχροινής άμορφής.

*** Μία γλυκεία μελαχροινή κατερίστρα που πρό καιρού θροικισαί στην Έκκερρα, έπαυελούσα στην Άθνη, έκανε να την άκούωθισαί κι ένας παλνός άπ' έκει γνώριμος των θεατρικών παρασκηνίων. Αλλά τραβούν οι γόνατες, έστω κι αν είναι... κατερίστρες!

*** Το θέατρο του Άργυροπούλου διαρρυθμίζεται σε όλα κοροφύ της Άποκρίας. Έτσι ο Άργυροπούλος για δλη την περίοδο της Άποκρίας μεταφέρεται στο θέατρο της Άλκαίας.

*** Κι έπειδή ο λόγος περι θεάτρου Άργυροπούλου μας έρχεται στο μυαλό ή έπιμονή ενός από τα καλά στελεχη του θέατρου να να είεν έρωτευμένος με την συμπαθή πούλα ενός μουσικού μας θεάτρου. Πρό ήμερον της έστειλε ένα μεγαλό κομμάτι σοκολατάκια που το καταθρόνισαν αμέλει με έκατοντάς ώριμους δοντιών, εις γούναϊν του κοροφύου, όπως ήκούσθασαν να λένε!

*** Η Κλάρα του Γιαννουκάκη γέννησε την περασμένη Πέμπη το δράδυ. Το έργο άνεβήθη από τον θάσο του «Ιντελί» κι έκαρικη έπιμελεια και παικτικη άρεκατά καλά.

*** Γι' αυτήν την έδωμάδα άγγέλεται ή πρεμιέρα της (Μιντινέτα), της νέας έπιθεωρήσεως του κ.κ. Δ. Ρηγοπούλου και Κ. Κιούση, την όποιαν με έλατρικην έπιμελεια θα άνεβόσουν α θεατρική έπιχειρήσεως του κ. Μακεδός. Στο νέον έργον θα έμνησισθί και ή δια Κλάρα τη Βερνύλ. Οι παρκοσούθισαντες της δικμής έκπαρδονται ευμένεστατα για το νέον έργον.

*** Όνομα και μη χωριά, άς πούμε ή Ζωζώ — ποία είναι, θρόπε την έοσις... — τ' άποφασίσει έπεί τους.

Είπε το ναλ και παντρεύεται. Μην ψάχνεται στα παρασκηνία να βρήτε τον εύτυχό γαμπρό.

Η Ζωζώ δεν είναι τόσο κουτή. Της άρέσουν οι μπιριζάδες και γι' αυτό εσθλασθείε χασοπιάς πρώτης.

*** Ο καρδιοθεωρητής Π. άλιν θεατήμην ενάτρεψε και δάλιν. Δίκως να είναι έλατρεψί γίνεται ο φίλος πάντων και παών. Πολύ δε περισσότερο της άπαρηγόρητης μικρούλας η άπν όπισσε να παραλάβη δια του αούκωντος της πρώτης θούβας σ' ένα κέντρο άπκεντρο του Σερραϊκού.

*** Το κατομολικό δεν έπαθε. Αί κακές γλώσσες διαμυρρίζονται για τη διάθεσιν. Έν τούτοις το πράγμα σπώνει και άλθασει. Δεν είναι δυνατόν ποτε ο Η. να έγκαταλείψη την κλ. ή όποια άπαρηγόρητα βέβαια δεν ά μείνη άλ. άπλως άσπην για μερικές ήμερες.

Ο ΠΑΜΠΑΛΑΟΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Η Λούπε Βελέζ, έγύρισε στο Λονδίον μίαν νέαν ταινίαν Τοιγάνικη Μελωδία, εις την όποιαν πρωταγωνιστεί ο Άλφρέντ Ρόντ.

Η Γκραίσι Μούρ θα πρωταγωνιστή εις μίαν νέαν ταινίαν διά λογαριασμόν της Κολούμπια με τον τίτλον Το Άνδρόν πετρά προς το σπίτι.

Ο θράνκ Λούντ, ο πεσίφηνος σκηνόθετης του «Πάβλο Σμαίλ» γυρίζει διά λογαριασμόν της Παραμουντ την ταινίαν Το κορίτσι του Σάλεμ, του όποιου ή υπόθεσις εκτυλίσσεται στην Άμερικην και Άγγλιαν κατά τών δεκάτων έβδομου αιώνα. Πρωταγωνίστρια θά είναι ή Κλωντίν Κολμπερ.

Εις το έφετεινόν πρόγραμμα της Γερμανικής εταιρείας (Τόμης Σινεμα) συμπεριλήθη τελευταίως έκτός δύο μεγάλων ταινιών σκηνόθεσις Τουρζάνσκυ, η προσεκής φιλμ του σκηνόθετου Χάρλντν, Μαρία Μαγδαληνή.

Ο Άντλφ Βάλμυρ, ο γνωστός Βιεννέζος καλλιτέχνης του κινηματογράφου, θά υποδύθι ένα νέον Μιχαήλ Στρογκώφ. Προς τούτο υπέγραψε σκεπτικόν συμβόλαιον μετά της Άμερικανικής εταιρείας (Κάντιν Πικτορελ).

Έτελειωσεν το γύρισμα της νέας Γαλλικής ταινίας Λευκές Νύχτες, εις την όποιαν πρωτεύουσας ρόλους υποδύνονται ο Ζαν Γκαμπιέν, η Λίν Νόρ, η Μιρίν Σαλλίν, ο Γκαμπριέλ Γκρόντο, ο Σαλ τούνν όαμρ και ο Σαρβέν.

Τα έξωτερικά των ταινιών «Τάφος του Ίνδο» και η Τίγρις του Έσναμπουρ, έγυρισθασαν εις τας Ίνδους. Πρωταγωνισταί δε των δύο μεγάλων αυτών έργων είναι η Κίττι Ζάουερ, η νέα άποκάλυψις του Έκχινγκερν. Το δε σενάριο έχει γραφί από την Τέα δόν Χάρμυν.

Οι Τρεις Σύντροφοι Μάκας, το νεώτερον έργον του περιήμηνου συγγραφέως Έρικ Μαρία Ρεμάρκ, θα κινηματογραφηθί υπό της εταιρείας Μέτρο Γκόλντνιν Μάιερ, πρωταγωνισταί δε θά είναι ο Ρομπερτ Τέλλορ, ο Σπένου Τράου και Τζάιμς Στούαρτ.

Ο γνωστός Γάλλος συγγραφέας Ζακ Ντεβίλ, εις τών όποιον άφειλόμην το «Ποδαρικό», (Λέσχη γυναικών, ευρίσκει εις το Χόλλυγουντ όπου έτοιμάζει το σενάριο μίας νέας ταινίας της όδω όίμν με τον τίτλον Καφέ Μέτροπολι και εις την όποιαν θά λάβουν μέρος ο Τάϊρον Πάουερ, ο Άντλφ Μανζού και η Ροβέρτα Γκωγκ.

Η άριστοτέλης και νεαρά Βιεννέζα ήθοποιός Ροζέ Σουμαν προσελάθη τελευταίως υπό της Μέτρο Γκόλντνιν εις να πρωταγωνιστήσθι εις το έργον «Τελεωταίς ος των Γκαγκοτερ» με παρταί τον Ε. Ρόμηνου.

Η Σπράντν, η όποιαν είναι και εινουσομένης της Σουζάν Μα Ράικιν, θα φέρ εις το έλξιν το καλλιτεχνικόν ψευδώνυμον Άντρε Μάριον.

Ο Ρομπερτ Τάιλορ θεωρείται πρότιμον φιλοστροφόν υιού. Κάθε δράδυ πάλιν κομψή πηγναίεν να φύλγη την μπέτρου του. Εκείνη τον έρωτά, εάν έπρ ότι άνειρέντο και εάν είναι εύτυχης. Έκείνος δε άπαντά Ναι, μπέτρε, άς ότι παθώ.

Η Άμερικανική κινηματογραφική Ακαδημία έδωκε βραβεία εις τους καλύτερους και τις καλύτερας ήθοποιούς της Άμερικανικής όδόνος. Οι βραβευθέντες είναι: Γκάρντ Κούπερ, Ουάλερ Χούστον, Πάλ Μπίου, Θράνστον Τον, Ουάλλας Μπίου, Νόρμα Σπέρ, Ίρέν Ντάν και Καρόλ Λορεν.

Σέρεται δ' η τελευταία άμερικανική ταινία Μαρία Μαγδαληνή, όσα με την Γκρέτα Γκάρμπο και Σάρλ Μπουαγιέ έτοιμους 2.500.000 δολάρια.

Έπίσης άγγέλεται εκ Χόλλυγουντ εις η Γκρέτα Γκάρμπο έδωλυσεν εις τους δημοσιογράφους δύο και τρεις τύπους των άμερικανικών συνάδελφών της. Την είδατε όλοι και την έβθαυμάσατε εις το έργον «ΠΡΕΜΙΕΡΑ», η Ζάρα Λεάντερ, η Κρόντα Γκάρμπο, η Μαρέλν, η Κρόντα Γκάρμπο της Γερμανίας.

Η Ζάρα Λεάντερ, λοιπόν θεωρείται ήμνηρον εις την Ευρώπην ή γόνασος των γυναικών. Είς σήμερινή Σόργη του Νιουμπουρςμπεργκ, η γυναίκα της όποις ή σταδιοδρομία άνάκει στους πλέον εκπληκτικούς θρύλους της συγχρόνου εποχής μας.

ΜΟΙΡΑΙΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΖΑΡΑ ΛΕΑΝΤΕΡ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΣΤΩΝ ΤΗΣ

Μοίραϊα Γυναίκα, είναι ή λέξις την όποιαν προσφέρουν οι θαυμασταί για την γυναίκα που προτιμούν. Όλοι φαντάζονται την μοίραϊαν γυναίκα ως φρούτο της έποχής, και όμως από την άρχη του κόσμου, από την ήμεραν που παρουσιάσθι η πρώτη γυναίκα επί της Γης, η κατοικτορία ήταν το σπουδαιότερον

Είναι μία μοίραϊα γυναίκα έκατον τας έκατόν. Άλλα την ήμην της αήτην δεν την φερίλει εις τας κινηματογραφικές διαφημίσεις. Η ζωή της ολόκληρος είναι μία σύνθεσις παραδών δραμάτων και το όνομα της συνεδθι πάντοτε με αούτοκτονια, με τραγωδίας και με καταιστροφές.

όπλον της γυναίκας. Αλλά η κατοικτορία δένει τίποτε μπρός στα τρομερά όπλα που διαθέτει ήμνηρον ή μοίραϊα γυναίκα.

Τέτοιου είδους γυναίκες υπάρχουν εις όλον τον κόσμον, αλλά είναι άδύνατον να τις νικήσθι ο κόσμος, άφού αυτές δεν ήμνηρούν να γυρίζουν όλην την Γην. Το μόνον που έχουν να κάνουν είναι ένα ώρασι ταξείδιόκι μέχρι το Χόλλυγουντ, να προσληθώσθι από καμία κινηματογραφική εταιρία και να έπιδειξουν έτσι το φοβερόν αυτό όπλον που κατέχουν.

Τέτοιου είδους γυναίκες και εις αυτά άκόμη τα κινηματογραφικά κέντρα δεν υπάρχουν πολλές. Είναι όριμένους ο άριθμός, εύρισκει εις το Χόλλυγουντ ή μάλλον έλάτρετος και δύνανται να μετρηθώσθι στα πέντε δάκτυλα. Μία Γκρέτα Γκάρμπο, μία Μαία Γουστ, μία Μαρέλν Ντρίρ, μία Τζόαν Κρόουφοντ και ίσως μόνι είναι όσολοι, πολύ δύσκολο να όνομασθι καμία άλλη.

Εις την Γαλλικήν κινηματογραφόπολιν οι μόνες που μπορούν να έχουν τον τίτλον αυτόν, τον τίτλον περιζήτητον είναι ή Βέρα Κορβέν, η Ένταϊνς Φενιέρ, και ή Ζάνν Χάλτ, που άνταγωνίζεται πολύ την Σούζυ Πρίμ.

Βεβαίως και εις τα άλλα κινηματογραφικά κέντρα θα ύπαρουν τοιούτου είδους γυναίκες αλλά το ενδιαφέρον που προσέχουν είναι τόσον άναπόσπαστο που περνούν οξεδόν άπαρηγόρητες. Έξαιρει όμως κάνει ή τελευταία άποκάλυψις του Άστριακού άστέρος, η Γυναικίς ή όποις άντιπροσωπεύει ταυτοπόυ ύμνησε το πρσόν μιας σπουδαιότητας τραγωδίας. Και ίσως γι' αυτόν τον λόγον η τραγωδία αυτή να έχη κατά κάποιον μυστηριώδη και άνεξεπλήρωτον τρόπον έπηρεάση την ψυχήν της.

Οι άσημένιες μοίραιες γυναικες άποκαλύπτουν την έξισ άρχην:

«Όταν χάσες ένα τράινο παίρνεις το άλλο, και όταν χάσες έναν άνδρα παίρνεις τον άλλον.

Ι. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΕΥΡΩΠΗ = 15 =

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΠΡΟΥΝΟΖ ΑΥΡΕΛ

— Ροζέντες, τα πράγματα δέν πάνε δίλοου καλά, ο τόπος ένιπμος άπασιόμοστα... Δεν ζέρει κανείς πιά πού να κρυφθί... — Γι' αυτό χολοσκός, Καρέρα, άς είν καλά ή πολιτεία... Ο καλύτερος κρυψάνας για μας δεν είναι τα βουνά... Είναι οι όρμιοι του Μπουένος Άϊρες.

Ο διάλογος αυτός γινόταν σ' ένα έξοχικό χάνι, έξω από το Μπουένος Άϊρες.

Ο Ροζέντες και ο Καρέρα, παλνοί φίλοι είχαν έλθει από τη Νέα Υόρκη, φυγόδικοι στο Μπουένος Άϊρες.

Δεν ήσαν βέβαια ν' αλλάξουν ζωή, ούτε να γίνουν τίμιοι.

Η τιμιότης ήταν κάτι το άγνωστο γι' αυτούς.

Ήσαν να συνεχίσουν το προσδοφόρο επάγγελμά τους, που παρ' όλο που ήταν έπιβίον, έν τούτοις τους γαργαλούσε γιατί έκέρδιζαν μ' αυτό πολλά χρήματα.

Τώρα, πού ήταν το επάγγελμά των δύο αυτών ανθρώπων... θά το μάθαινε κι' αυτό άμέσως. Ο ένας ποζάριζε για πλούσιος κτηματίας της Βραζιλίας ή της Άργεντινής.

Ο άλλος έκανε τον μεσίτη, και προμήθευε στον συνοπταί του νύφες.

Ο Ροζέντες θά είχε παντρευθί με διάφορα όνοματα καμιά εβηντάκι φορές.

Οι νύφες που έπαιρνε ήταν όλα φτωχοκόρησιν, τα όποις έπληγαν για τον πλούσιον νυμφόχο. Σεράλαμους έσπασαν όταν ο Ροζέντες τους έλεγε ότι ο Ροζέντες είχε τόσα πλούτια που ούτε κι' αυτός δεν θα μέτροσε ποτέ.

Άνοιγε ή τύχη τους βέβαια. Και παρεδίδοντο άμέσως στον έμπορο αυτών της λευκής σοσκός, ο όποιος κάνοντας θδην το γαμήλιο ταξείδι του από τη μία πόλιν στην άλλη, έπληγαν τις γυναίκες του σε κανένα από τας γνωστά σπία, λέγοντας της πώς ήταν σπία του ή ξενοδοχείο και εκεί την άφινε οφού εισπραττε γενναία ποσά άνταλλάγμια της γυναίκας που έγκατέλειπε.

Αυτό γινόταν μία φορά τον μήνα και ο Ροζέντες με τον Καρέρα ζούσαν πλουσιοπάροχα με τα εισοδήματά τους.

Αυτό δεν μπορούσε όμως να βαστάθι για πολύ.

Η άστυνμία από τις διαφορές καταγέγναισε που είχε, άρχισε ν' αναζητά τους δύο σπία τους τυχοδιώκτες.

Ένα σπία μνηστήρας είχαν συγκεντρώσει στη Λαϊονόβη. Αφελείας του Μπουένος Άϊρες. Τα χαρακτηριστικά τους είχαν δοθί, αλλά τα πραγματικά τους όνόματα ήσαν άγνωστα.

Βρίσκαν όμως και το μαστόρι τους, την έπιθεωρήση Ρονταϊνός, ο όποιος τους ήπρε το καμμάτι και έπιπρούσε τις πράξεις τους.

Ο Ροζέντες δεν λυπήθηκε τόσο πολύ για το θάνατο του φίλου του, όσο γιατί έχασε τον καλύτερό του μεσίτη για τους γάμους του και για το προσδοφόρο έμπορίο του.

Μία μέρα διάδοσε στην έπιθεωρήση ότι βρέθηκε κάποιον πτωμό σε μία ρεμπρία.

Ο Ροζέντες δεν λυπήθηκε τόσο πολύ για το θάνατο του φίλου του, όσο γιατί έχασε τον καλύτερό του μεσίτη για τους γάμους του και για το προσδοφόρο έμπορίο του.

ΜΑΚ ΚΑΛΙΝΤΑΣ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΠΟΥΚΑΜΙΣΟ

ΤΟΥ ΤΟΜΑΣ ΣΠΡΙΝΓΚΕΡ

Κιν Γιέπ, έλέγγο το έμπιστος

υπέρ της του Τζόν Ράιτ.

Ο Τζόν Ράιτ ήταν ένας με-

γάλος, επιχειρηματίας στην

Σαγκάη.

Το μυαλό του ήταν διαρκώς

στη δουλειά και ποτέ του δεν

εσκέφθη να παντρευτεί.

Και γιατί να παντρευτεί;

Ζούσε τόσο καλά μόνος του.

Διασκεύαζε με πολλά γυναι-

κήδες. Και υπήρχαν τόσες πολ-

λες και όμορφες γυναίκες στην

Σαγκάη, που άρκοις μονάχα

τόνομα του Ράιτ για να τρέ-

ξουν να του προσφέρουν τό-

σο καλό του.

Ο Κιν Γιέπ ήταν λοιπόν πο-

λύ περιποιητικός με

την κάθε μία απ' αυ-

τές, τόσο που υπο-

χρέωνε κι' αυτόν τον

Ράιτ, γιατί του έρε-

ιες λιγάκι ή διαφή-

μιες, να ακούγεται

έξω, στους καλλιτε-

χνικούς και γυναι-

κείους κύκλους ότι

δουλειά έκανε στο

σπίτι του περνούσαν

υπέροχα.

Ο Κιν Γιέπ ήταν

παντρεμένος. Η γυ-

ναίκα του όμως ερι-

σκόταν σ' ένα χωριό

έξω από το Μανκίν.

Μια φορά το χρό-

νο έπαινε άδεια

και πήγαινε για ένα

μήνα να δει την γυ-

ναίκα του και το

νέο παιδί που η γυ-

ναίκα του πλούτιζε

κάθε χρόνο την οί-

κογένειά του.

Είχε πέντε αγόρια

ο Κιν Γιέπ και μία

γυναίκα που κρα-

τούσε πολύ καλά το

νοικοκυριό του.

Ένα ήταν το δ-

νειρό του. Μά έργα-

σθι ακόμα πέντε

χρόνια, να σηκώνει

τα χρηματά του α-

πό την Τράπεζα που

τά κατέθετε. Έφει-

κτικό του ο Ράιτ και

να πάη ν' αγοράστή

κτιμήματα.

Φανταζόταν τότε

τόν εαυτό του ετυ-

χιμένο άνδρα σε

στά παιδιά του.

Μια μέρα όμως

ήρθε στη Σαγκάη

μια νέα. Μία πολύ όμορφη

γυναίκα, με μεγάλα μάτια

γαλάνα, με ολόκληρο

καλό χυμό κορμί κι' ένα χαμόγελο

που γοήτευε τον καθένα.

Ο Ράιτ τράβηξε από τους

πρώτους και έπειτα από ένα

δοχείο που κατέβηκε από τη

νέα να παρουσιάσει πρώτος με

μια ανθοδέσμη.

Το όραδο φάγανε μαζί.

Την ίδια νύχτα, η μάλλον α-

πό τη νύχτα πιά εκείνη η Μώντ

δεν ένοιωσε άλλο σπύτι, από

το σπύτι του Ράιτ.

Ο Ράιτ έφαινε να της

εθελού τα χαρίτια της αμέσως

και να παντρευθούν σύμφωνα με

τους νόμους.

Ο Κιν Γιέπ δεν τόν ει-
δε με
καλό μάτι αυτό το γάμο.
Αυτή ήταν πολύ λευκή, πολύ
γλυμή.
Οι άλλες μπορούσαν να τρι-
γυρίζουν στο σπύτι, άλλων
Αυτή όμως... Μια νόμιμη γυ-
ναίκα.
Κατέβαζε τα μάτια κι' έπαί-
νε τις διαταγές της, για να μη
σκανδαλίζεται σαν άνδρας που
ήταν κι' αυτός.
Ο Ράιτ έπειτα από τόν πρώ-
το μήνα του γάμου του, άρχισε
να βέβαια στο σπύτι του.
Οι φίλοι του άρχισαν να έρ-
χονται, να λαμβάνουν μέρος
στα γλέντια και στα τραπέζια
που έβιζε.
Ο Ράιτ κοιμήθηκε για μία
τόσο όμορφη νύχτα που είχε.
Οι άλλοι ζήλευσαν που ο Ράιτ
την έκανε αποκλειστικώς δική
του.
Η Μώντ ήξερε να χαμογελά,
να τραγουδού, να χορεύει, ήξερε
όμως και να φλερτάρει.
Ήξερε να πυρώνει τα πάθη
μέσα στα κορμιά των άλλων.
Και κάθε ματιά της έκανε α-
νο-κάτω τους φίλους του Ράιτ.
Ο Κιν Γιέπ με τα χαμηλωμέ-
να μάτια δεν συγχωρούσε όμως
την κυρά του όταν την έβλεπε
να περπατά από το τραπέζι
το πόδι του διπλανού της, ή να
του προσφέρει με τρόπο το χέρι
της, να το σφιγγει ο άλλος, ή να
καλλά επάνω του, όταν τη χό-
ρευε ένας τρίτος.
Μία μέρα όμως ο Ράιτ υπο-
χρεώθηκε από τις δουλειές του
να πάη στο Πεκίνο.

να τραγουδού, να χορεύει, ήξερε

όμως και να φλερτάρει.

Ήξερε να πυρώνει τα πάθη

μέσα στα κορμιά των άλλων.

Και κάθε ματιά της έκανε α-

νο-κάτω τους φίλους του Ράιτ.

Ο Κιν Γιέπ με τα χαμηλωμέ-

να μάτια δεν συγχωρούσε όμως

την κυρά του όταν την έβλεπε

να περπατά από το τραπέζι

το πόδι του διπλανού της, ή να

του προσφέρει με τρόπο το χέρι

της, να το σφιγγει ο άλλος, ή να

καλλά επάνω του, όταν τη χό-

ρευε ένας τρίτος.

Μία μέρα όμως ο Ράιτ υπο-

χρεώθηκε από τις δουλειές του

να πάη στο Πεκίνο.

Ο Κιν Γιέπ ήταν λοιπόν πο-

λύ περιποιητικός με

την κάθε μία απ' αυ-

τές, τόσο που υπο-

χρέωνε κι' αυτόν τον

Ράιτ, γιατί του έρε-

ιες λιγάκι ή διαφή-

μιες, να ακούγεται

έξω, στους καλλιτε-

χνικούς και γυναι-

κείους κύκλους ότι

δουλειά έκανε στο

σπίτι του περνούσαν

υπέροχα.

Ο Κιν Γιέπ ήταν

παντρεμένος. Η γυ-

ναίκα του όμως ερι-

σκόταν σ' ένα χωριό

έξω από το Μανκίν.

Μια φορά το χρό-

νο έπαινε άδεια

και πήγαινε για ένα

μήνα να δει την γυ-

ναίκα του και το

νέο παιδί που η γυ-

ναίκα του πλούτιζε

κάθε χρόνο την οί-

κογένειά του.

Είχε πέντε αγόρια

ο Κιν Γιέπ και μία

γυναίκα που κρα-

τούσε πολύ καλά το

νοικοκυριό του.

Ένα ήταν το δ-

νειρό του. Μά έργα-

σθι ακόμα πέντε

χρόνια, να σηκώνει

τα χρηματά του α-

πό την Τράπεζα που

τά κατέθετε. Έφει-

κτικό του ο Ράιτ και

να πάη ν' αγοράστή

κτιμήματα.

Φανταζόταν τότε

τόν εαυτό του ετυ-

χιμένο άνδρα σε

στά παιδιά του.

Μια μέρα όμως

ήρθε στη Σαγκάη

μια νέα. Μία πολύ όμορφη

γυναίκα, με μεγάλα μάτια

γαλάνα, με ολόκληρο

καλό χυμό κορμί κι' ένα χαμόγελο

που γοήτευε τον καθένα.

Ο Ράιτ τράβηξε από τους

πρώτους και έπειτα από ένα

δοχείο που κατέβηκε από τη

νέα να παρουσιάσει πρώτος με

μια ανθοδέσμη.

Το όραδο φάγανε μαζί.

Την ίδια νύχτα, η μάλλον α-

πό τη νύχτα πιά εκείνη η Μώντ

δεν ένοιωσε άλλο σπύτι, από

το σπύτι του Ράιτ.

Ο Ράιτ έφαινε να της

εθελού τα χαρίτια της αμέσως

και να παντρευθούν σύμφωνα με

τους νόμους.

Δεν ήταν ο ίδιος.

Ήταν κάποιος άλλος.

Ήταν τσάι, μίλησαν, γέλα-

σαν, σόπασαν.

Ο Κιν Γιέπ άνοιξε για μία

στιγμή την πόρτα και τους έβρι-

σκε άκουσες τους είδαν.

Τότε της είπε:

"Ο Κινέζος είναι επικίνδυνος,

θα τ' αγγίξω στο Ράιτ.

Μπα, δεν θαρρείς. Κινέζος

είναι. Δώσε του ένα καλό φιλο-

δώρημα όταν θα φεύγει. Τά ρέ-

στα θα δά τα κανονικά εγώ. Θα

τόν κάνω δικό μας. Άλλος τρέ-

πος δεν υπάρχει..."

Μεγάλο παιδί του, ένα

γράμμα στον κύριο του κι' ένα

γράμμα στον αδελφό του κι' ένα

γράμμα στην άστυνομία.

Στον αδελφό του έγραψε ότι

του άφινε τη γυναίκα του να τη

παντρευτεί και να την προστα-

τεύει.

Στο γιο του έγραψε να φα-

νεί πάντοτε τίμιος στη ζωή του

και νάρθει στη Σαγκάη να μη

στην υπηρεσία του Ράιτ ν' αν-

τικαταστήσει τόν πατέρα του.

Στ' άφεντικό του έγραψε δυο

λέξεις.

"Αυτό που δεν μπορούσε να

κάνει εσύ, το έκανα εγώ. Έγώ

είμαι ένας άρχοντας. Σου πα-

ραδίδω το παιδί μου. Θα σε ο-

πηρετήσω όπως εγώ."

Κι' ένα απόγευμα, μόλις ο

Ράιτ έφυγε για το γραφείο του

και η Μώντ έκλεισε κάποιον δ-

πως συνήθως στο σπίτι, ο Κιν

Γιέπ με κατεβασμένο το κεφάλι

τραβήχτηκε πίσω από μία κουρ-

τινα.

Και είδε ο Κιν Γιέπ όλα τα

δώρα, όλα τα ρεζιλίκι που πά-

θαινε ο κύριός της μ' αυτή την

ζεστοίτη γυναίκα που λεγό-

ταν νόμιμη γυναίκα του.

Άργα έφυγε ο φίλος της

Μώντ.

Ο Κιν Γιέπ έσπευσε στην πόρ-

τα κι' έπηρε τη λίρα εκείνου

που έφυγε.

"Επειτα περιέμενε.

Ήξερε πως θα τόν καλούσε

η κυρά του όπως κάθε φορά να

τόν γιοτήπει με τα θέληγρά

της.

Και τού φώναξε.

Αυτός έμπηξε στο δωμάτιό

της.

Εκείνη μπροστά στον καθρέ-

φτη γυμνάζονταν τώρα και γυ-

νόνταν ενώ τού μιλούσε.

Τα μάτια του Κιν Γιέπ τώρα

είχαν αγγίξει αλλόκοτα.

Η Μώντ είδε τα μάτια του.

Και σκέφθηκε ότι αρκετά είχε

βασανιστεί το κορμί του.

Τί θα έκανε;

"Επρεπε να τόν κάνει τελειω-

τικά δικό της.

Και τού φώναξε νάρθει πιο

κοιτά της.

Εκείνη πλησίασε.

Μόλις όμως στάθηκε πίσω της

και η γυναίκα εκείνη έτοιμά-

σθηκε να τού προσφέρει τα θέ-

ληγρά της, το κινέζικο μαχαίρι

έπεσε σκληρά στο λαιμό της

και μ' ένα έπιτήριο σπρίψιμο

έχρισε το κορμί από το κε-

φάλι.

Το αίμα πισίλισε το πουκά-

μισό του.

Έσκυψε και το είδε.

Έβγαλε το πουκάμισο και

σκούπισε το ματωμένο μαχαίρι

επάνω του.

Εφόρσε έπειτα ένα άλλο κα-

θαρό και διπλώσε το μαχαίρι

και το ματωμένο πουκάμισο σ'

ένα χαρτί.

Έπειτα τηλεφώνησε στην ά-

στυνομία.

Η άστυνομία ήρθε και ο Κιν

Γιέπ τους περιέφερε στο ματωμέ-

νο πουκάμισο και το μαχαίρι.

Εόρθηκαν και η Μώντ σκυτα-

λένη.

Τόν έρώτησαν:

"Ποιος έκανε το έγκλημα;

"Εγώ, απάντησε ο Κιν Γι-

έπ. Δεν μου άρεσε διόλου αυτή

η γυναίκα!

Κανείς δεν είχε καταλάβει

την αττίτα του φόνου της Μώντ.

Μονάχα ο Ράιτ κατάλαβε τη

πραγματική αφορμή.

Ο Κιν Γιέπ ήθελσε ν' απαλ-

λάξη τόν κύριο του από ένα κα-

κό και προσεφέρθηκε αυτός να

τόν αντικαταστήσει.

Ο Κιν Γιέπ άγαπητος πολύ

τόν κύριο του και δεν θά έπέ-

τρεπε περισσότερο μια τέτοια

προσφορά.

Κι' έκδοσε μία μέρα μπρο-

στά τόν γάμο του με τόν κύριο

του. Πήρε πέντε λευκά χαρτιά.

Μεταβλήθηκαν και την πέν-

να του κυρίου του.

Δεν ήξερε όμως παρά μονά-

χα τα δικά του γράμματα.

Κι' έγραψε, έγραψε.

Έγραψε ένα γράμμα στην

γυναίκα του, ένα γράμμα στο

αδελφό του, ένα γράμμα στο

ΑΘΑΝΑΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
LACRIMÆ RERUM

"Αμοιρή! Τό σπιτάκι μας έστω!-
(χειώσεν)
'Από τήν ώμορφιά του τή θλίμ-
(μένει)
Στους τοίχους, σ'όν καρέφτι,
(στα εικονίσματα)
'Από τήν ώμορφιά σου κάτι μέ-
(νει).
Κάτι σά μόσκου μυρωδιά, κι' ά-
(πλώνεται)
Και τό φτωχό σπιτάκι πλημμυ-
(ρίζει).
Κάτι σά φάντασμα, θολό κι' ά-
(νέγγις).
Κι' όπου περνά σιγά τό κάθε
(άγγιζει).
"Όχι, θαρό, μονότονο ψυχάλι-
(σμα)
Δέρνει τή στέγη μας' και τότε
(άνταμα)
Τά πράγματα που άγίασαν τά
(χέρια σου)
'Αρχίζουν ένα κλάμα... κι' ένα
(κλάμα...)
Κι' άπ' τή γυνάϊ, ά καλός της
(Λήθης σύντροφος)
Τ' αγαπημένο μας παλιό ρολόϊ,
Τραγουδιστής του χρόνου, κι'
(αυτός κλαίοντας,
Ρυθμίζει άργά, φριχτά, τό μοι-
(ρολόϊ...)
ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΧΑΜΕΝΑ ΧΡΟΝΙΑ

"Αχ! και νά γύριζαν, νάρχον-
(ταν πίσω)
τά χρόνια που έζησα πριν σ' ά-
(γαπήσω!)
Χρόνια άμνημόνευτα σάν νάταν
(ζένα)
τά χρόνια που έζησα δίωξ έ-
(σένα).
Ποτάμι που έτρεξε μέσ' σέ λι-
(θάρια)
Και δέν έπώτισε μηδέ χορτά-
(ρια)
Κι' ή γη τό ρούφηξε σ' άρωατα
(δάση)
Κι' ώς και τ' άχνάρι του γιά
(πάντα εκάθη).
"Αχ! και νά γύριζαν νά διπλο-
(ήσω),
'Αγάπη αδιάκοπη νά σου χαρί-
(σω)
Και νάσαι ή πρώτη μου, έσύ ή
(στερή μου).
'Από τή γέννα μου κι' ώς τή
(θανή μου!)
Μισά σου χάρισα ζωή μονάχα!
Ζωές άμέτρητες ήθελα νάχα,
'Ετσι όπως πρέπει σου νά σ'
(αγαπήσω...)
"Αχ! και νά γύριζαν τά χρό-
(νια πίσω!)
Ι. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΡΣΕΣ

ΔΥΟ ΦΟΡΕΣ ΕΝΑ, ΚΑΝΟΥΝ... ΤΡΙΑ

"Ο Δημητράκης ό Κοκοβίερως
πάντα ήταν άτίμωρος κι' απέν-
ταρος, και πάντα ήθελε νάναί ό
έξυπνος τής παρέας.
Δέν παρέλειπε στιγμή που νά
μή μηχανεύεται διάφορες φάρ-
σες εις βάρος τών φίλων του.
"Η παρέα του τόν ήξερε, άλ-
λά πάντα έπεδιδυκαν τή συντη-
ριά του γιά τά έξυπνα τής περ-
σοτέρης φορές άστεία του.
Μία φορά όμως τήν έπαθε.
"Έπληγε γιά μαλλί κι' έδγθηκε
κουρεμένος.
Και από τότε τό φουσαί και
δέν κρυώνει!

♦♦♦
"Εκείνο τό βράδυ μπήκε στό
καφενείο χαρούμενος και κε-
φατός. "Ός και τ' ατάτιά του γε-
λούσανε. "Η παρέα δέν παρα-
ξενεύτηκε, γιάτί τόν ήξερε πάν
τά τέτοια.
— Παιδιά, είπε. Θέλω δύο τσι-
γάρα.
— Δυό τσιγάρα; Μά... δυό-
δυό άρχισες νά τά καπνίζεις
τώρα.
Γέλασε πονηρά ό Δημητρά-
κης.
— "Ετσι, φαίνεται. Πάντως, ό-
μως, αν θέλεις νά μδέβεις ένα
καινούργιο κόλπο...
— Κόλπο; Κόλπο αυτό, και σέ
ξέρουμε... "Αλλά, άντε... Πί-
ρε δυό τσιγάρα...

Πήρε τά τσιγάρα ό Δημητρά-
κης και παραδόξως, αντί ν' ά-
νάψη, ογκώθηκε όρθιος και πή-
ρε ύφος... ταχυδακτυλουργό.
— Λοιπόν, κυρίες και κύριοι,
προσέτζε... Αυτά είναι δυό τσι-
γάρα, τά οποία βλέπετε...
— ...Και δέν έχουμε κι' άλ-
λα... συνεπλήρωσε κάποιος.
— Καί πρώτα - πρώτα, συνέχι-
σεν ό Δημητράκης, ήπτε μου
δυό φορές ένα, πόσο κάνουν;
— Δυό!... απάντησαν όλοι.
— Καί όμως! "Αποτάσθε, κύρι-
οι... είπεν ό Δημητράκης οκτι-
ρονώντας τους. "Ενα κι' ένα κά-
νουν τρία!...
— Όλοι έμειναν έκπληκτικοί σκε-
πόμενοι πώς ίσως ό φουκαρής
ό Δημητράκης νά μήν ήτανε
καλός.
— Όλοι υπαίρει νά μās τό ά-
ποδείξεις; είπε κάποιος.
— "Αμέ! Προσέτζε, λοιπόν!
Και λέγοντας αυτά, έδάζε τά
χέρια του πίσω. "Όλοι παρακο-
λουθούσανε σιωπηλά. "Ο Δημη-
τράκης, ύστερα τέντωσε τό ένα
του χέρι, κρατώντας τό ένα τσι-
γάρο, και ρώσας:
— Τι είναι αυτό;
— "Ενα τσιγάρο! απάντησαν
όλοι.
— "Όρα!...

ΠΩΣ ΤΟΥ ΤΗΝ ΕΦΕΡΕ

"Εκρυψε πάλι τό χέρι του και
τό ξανατέντωσε άμέσως κρατών-
τας και τά δυό τσιγάρα.
— Κι' αυτό τί είναι; ρώσας.
— Δυό τσιγάρα, απάντησαν πά
λιν όλοι.
— "Όρα!... έκανε θριαμβευ-
τικά ό Δημητράκης. "Ότε μία
φορά τό ένα και μία φορά τό
δυό, μās κάνουν... τρία...
Μείνανε κόκκαλο όί άλλοι. "Ο
Μημητής, όμως, που δέν σκε-
νε τέτοιες βλακείες, θυμωσε
μέσα του και σκέφθηκε νά τού
παίξη ένα γερό κάσο.
— Δέν μου λέτε παιδιά, έχου-
με άλλα τσιγάρα;

— "Όχι.
— Τότε, δός μου, Δημητράκη,
αυτά τά δυό, γιά νά σου τό κά-
νω εγώ καλύτερα τό παιγνίδι.
"Ο Δημητράκης έδωσε τά δυό
τσιγάρα άνύποπτος.
— Λοιπόν, είπεν ό Μημητής,
από τήν παρέα καπνίζουμε εγώ,
ό Δημητράκης κι' ό Πέτρος. Τά
τσιγάρα όμως είναι δυό. "Ο Δη-
μητράκης, όμως, μās απέδειξε
ότι δυό φορές τό ένα κάνουν
τρία. "Αρα, αυτά τά δυό τσιγά-
ρα δέν είναι δυό, αλλά τρία. Πί-
ρε έσύ, Πέτρο, τό ένα...
"Έδωσε στόν Πέτρο τό ένα
τσιγάρο, κι' άναφεν αυτός τό
άλλο, κυττάζοντας λοζά τόν Δη-
μητράκη χαμογελώντας.
— Καλά, και εγώ δέν θέλω τσι-
γάρο; ρώτησεν ό Δημητράκης,
κοιτάζοντας τά ρούτρα του
δεκά οκάδες.
— Πώς... "Αλλά προηγουμέ-
νας θά μās ής, πόσα κάνουν
δυό φορές ένα...
— Τρία! είπεν ό Δημητράκης
μέ ροσημένα λόγια.
— "Ε, τότε, τί παραπονείσαι;
είπε θριαμβευτικά ό Μημητής.
"Εχεις και σ' ένα νά καπνίσεις.
"Εμεις καπνίζουμε τά δυό...
Κάπνισε και σ' τό... τρίτο...
Σ. Α. ΤΥΡΟΣ

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΗΘΗ

— "Ακουσε έδω, λέει ένας
μεθυσμένος σφιγγοντας τό 'χε-
ρι ενός φίλου που μόλς πωτο-
γνώρισε στην ταβέρνα. "Αν τύ-
χη και ξεχάσης τ' όνομα μου,
ψάξε νά βρης τόν τηλεφωνικό
όδονο.

ΣΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟ

Δυό συγγραφείς μπαίνουν σ'
ένα έστιατόριο νά φάνε μαζί.
— Τι θά πάρης; "Εγώ θά πάρω
μυαλό. Τρώω σκεδόν κάθε μέ-
ρα.
— Δέν θά τό πίστευε κανείς...

ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΑΞΙΑ

"Ο πολύγλωσσος κύριος Πολυ-
γλωσσιάδης προσεέκλινε σέ κά-
ποιο τσάι, στό σπιτί φίλων του.
— Όλοι μιλούν ένψ έκείνος σι-
ωπά.
— Διατί αυτή ή σιωπή έκ μέ-
ρους σας, κύριε Πολυγλωσσιά-
δη; Σεις ό οποίος γνωρίζετε
45 γλώσσες.
— "Ακριβώς γιά περισσύτερη ά-
ξία. Σιωπώ εις 45 γλώσσες.

ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

Κάποιος πελάτης ήπτε μία ό-
κά κρασί.
— "Επειτα καλεί ήδωτέρως τόν
κάπελα και τόν έρωτά μέ φωνή
σιγαλή και άρεκτά μυστηριώδη.
— "Εμπιστευτικός... μπόρείτε νά
μού ήπτε αν αυτό τό κρασί τό
έχετε πληρώσει;
— Καί θέσαι να έχω πληρώ-
σει. Γιατί;
— "Απλούστατα... διότι αν τό έ-
χετε πληρώσει έσεις, δέν είναι
ανάγκη νά τό πληρώσω κι' εγώ
γιά δεύτερη φορά.

ΠΡΟΤΙΜΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ

Σ' ένα Ιταλικό σχολείο ό κα-
θηγητής τών Λατινικών άποτει-
νει έρωτήσεις. Λατινιστή σ' ένα
μαθητή, έκείνος όμως διαρκώς
τού άπαντά Ιταλικά.
— Γιατί δέν μου άπαντάς λατι-
νικά; έρωτά θυμωμένος ό κα-
θηγητής. Δέν ξέρεις ότι ή λατι-
νική είναι ή μητρ γλώσσα μας;
— Ναι, κύριε καθηγητά, άλλά ό-
ταν έχω τήν προτίμηση έκλο-
γής μεταξύ μπρος και κόρης,
σφαλώς θά προτιμήσω τήν κό-
ριν.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΣΥΡΙΖΕΤΑΙ!

"Όταν έρώτησαν τόν κ. Μηλι-
δονάκι γιάτί δέν ξυρίζεται, ά-
πάντησε:
— Δέν ξυρίζομαι γιά νά μή χα-
λάρο τό ζουράφι μου.

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΣΗΜΑΣΙΑ...

ΓΝΩΡΙΖΟΜΑΣΤΕ ΤΟΣΟ !...

Τό κρυστάλλινο γέλιο της
μικρής κολομπίνας, αντίχισε
σάν άποδονολάλημα στην άνθο-
λουμένη βεράντα...

Μέσα στή μεγάλη αίθουσα,
ώρνιαζεν ή μουσική και οι ζερ-
μπαντίνες καθώς άνέμιζαν στόν
αέρα, δημιουργούσανε θορύους
χιλιούς έρωτικούς κλοιούς...
"Ο πιερότος έσκυψε κοντά σ'
αυτή της μικρούλας κολομπίνας
και κάτι της ψιθύρισε δεικνών-
τάς της από τό άχνιστό τζάμι
τους άρκείνους που στροβίλι-
ζούνταν στό παρκέ μέ τίς λε-
πτοκαμωμένες Πομπιδού...

Τόν άκουε ή μικρή κολομπίνα
συνεπαισμένη από τήν γοητεία
της φωνής του και μεθυσόνη ά-
πό τή θερμή πνοή του.
♦♦♦
Στή μυρμιμένη καμαρούλα της
απόμμερης έκείνης συνοικίας, ου
νεχιστικεν ή κωμωδία της βρα-
δυάς.
Και καθώς ή νύχτα σκορπού-
σεν ολόγυρα μιάν ευωδιά μισο-
πεθαμένων άνθων, και οι παρθέ-
νες σκίζαν τους ουρανούς μέ
τά τραγουδία τους, ή μικρή κολο-
μπίνα κι' ό πιερότος στραγ-
γιάσανε από τό ποτήρι τής άγά-
πης, όλη τήν ήσυχάθειά των τρε
μειμενων κορμιών τους...
Και τήν αυγή, όταν ή άχνη
τάν ουρανών ρόδιζεν από τίς
πρώτες ακτίνες του ήλιου, ό πιε-
ρότος, σκεδόντας κοντά σ'
αυτή της, ψιθύρισε:
— Σ' αγαπά!... "Ας πούμε ό-
τι ή νύχτα τούτη είναι άτέλειμη,
ή ότι διαρκεί μία ζωή... Σ'
αγαπά!...
Μά ή μικρή κολομπίνα, σκαί-
νοντας τά φρύδια της, τού ά-
πάντησε μέ ειρωνία...
— Δέν έχει σημασία... Μία
νύχτα καρναβαλίου, δέν είναι
τίποτε άλλο, από μιά άγάννη
αγνή... "Αγνή, γι' ατί είνε σκε-
πασμένη μέ τά πέπλα της ντρο-
πής... "Εμεις γνωρίζομαστε τό-
σο πολύ!...

ΝΙΚΟΣ ΣΠΥΡΑΝΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

"Ο Τάκης Ρώμας, τύπος άρρεβί-
στα, κατορθώνοντας νά συμπλή-
σει συνεταιρικό θίασο, διοργάνω-
νει παραστάσεις σέ κάποιο συνοικι-
ακό θέατρο τών "Αθηνών. "Η πρε-
μιέρα ήταν άφιερωμένη σά μονο-
πρακτα διάφορων κυριών, μετάξυ
των οποίων και μία σονεργιστική
διαφόρων έφημεριδών. "Η κ. Ντιά-
να, όπως τήν έλεγαν, άπάτησε
έπιμύονας από τόν φιλολογικόν συ-
νεργάτη της έφημερίδας της Γα-
ρέμης νά πάρη στην παράσταση γιά
νά γράφει τή γνώμη του. "Ο Γαρέ-
μης τό θεωρούσε άναρχεία, αλλά
πρό της έπιμονής της, αναγκάστι-
κε νά δεχθή.

4ον

Θύμωμε τό περισσότερο μέ
τόν έαυτό του γιάτί νά φανή τα-
σο ύποχωρητικός.
Και, τήν ώρα που πήγαιναν,
μαζί μέ τή Ντιάνα, μέ ταξί στή
συνοικία όπου θάκανε έναρξη
ο καινούργιος θίασος, συλλογιζό-
τανε μέ άπελπισία πώς θάκανε
μία βραδυά που θά μπορούσε
νά τήν διεκρίσει κάπως καλύτε-
ρα.

"Η Ντιάνα στριφογυρνούσε
στή θέσι της, άνυπομονώντας
νά φτάσουν.
— Νάχη κόσμος άραγε; άναρω-
τήθηκε.
"Ο Γαρέμης τήν έλυπήθηκε:
— Είνε δυνατόν; της είπε.
Πρεμιέρα. "Ονόματα γνωστά...
— Με κοιλατεύετε, αγαπητέ
μου! Έκαμε μέ διάθεση έκείνη
Κι' ό Γαρέμης, γιά νά ξεφύγ-
η από τόν τόνό της οικεί-
στος που τόν έπείραζε, τήν
ρώτησε:
— Κι' ό θίασος; Λέει τίποτα;
— "Εχει μερικά πρόσωπα πολύ
καλά "Ιδιως ή πρωταγωνίστρια.
Είνε πολύ ένδιαφέρων τύπος...
Και πάλι τού φάνηκαν όλα
αυτά κουραστικά κι' αναθεμάτι-
σε τήν ώρα που δέχθηκε νά
πάει. Τί τόν ένδιέφεραν αυτόν
τά μονόπρακτα τών κυριών κι' ό
θίασος που είχε "μερικά πρόσω-
πα καλά;

Αισθάνθηκε τή δυσφορία του
νά μεγαλώνει, κι' άδασνα θυμη-
θηκε πώς συχνά τού συνέβαινε
νά προσπαθή, ν' άπομνησθή ένα
δράμα κι' άστόσο, όταν δέν τό
κατάβασαν, τώκανε αυτός ό
δράμος νά τού βγεί σέ καλό.
Άσπρεσε λοιπόν νά κινή τ'
αντίθετα άπ' ό,τι τόν έσυμβού-
λευσε τό ένστικτό του:
Βυθίστηκε τόσο πολύ σ' αυ-
τές τίς σκέψεις, ώστε δέν ά-
δουκεν τί τό έλεγε ή Ντιάνα,
που δέν έπαυε τή φλυαρία της.

♦♦♦

Τό φρενάρισμα τού αυτοκινή-
του δέν έκαμε νά συνέλθη.
— Φτάσαμε! ψιθύρισε μέ συγ-
κίνησι ή Ντιάνα.
Τήν έδοήσασε νά κατέβη,
πλήρως τόν σωφρέ κι' ετοιμά-
στηκε νά διευθυνθή στην κατά-
ωψη είσοδου.
— Πάμε πρώτα άπάνω, τόν πα-
ρεκάλεσε έκείνη. Θά μού κά-
νετε τί χάρη, κύριε Γαρέμη μου,
ζες περιμένω...
— "Εμένα; άπόρησε. Και γι-
ατί;
— Μά γιά νά γράψεις γιά τό
θίασο. Είνε μία προσπάθεια άξία
υποστηρίξεως. Τους υποσέστη
τήν ήλική σας υποστήριξη. "Η
γνώμη σας είναι τόσο πολύτιμη...
Αυτή τη-φορά θάβωσέ σου τά κα-
λά.
Δέν τό άρεσε καθόλου νά
δινουν ύποσχέσεις γιά λογαρια-
σμό του και νά προεξοφλούν τή
γνώμη του.
Και, καθώς άκολουθούσε τήν

Ντιάνα, γιά νά πόνε στή σκηνή,
τής όποιας ή πόρτα άνοιγε στό
διπλανό δρόμο, προσπαθούσε
νά έπιβληθή στόν έαυτό του και
νά ηρεμήσει.
— Τι μού φαίνι ό άνδρωποι;
σκεπτότανε. Γιατί νά είμαι προ-
κατειλεμμένος έναντίον τους;
"Όσοσο, δέν κατώρθωσα νά
έλευθερωθώ άπ' αυτό τό αισθη-
μα τής δυσφορίας, που τόν έ-
πείζε.

♦♦♦

"Από ένα μικρό διάδρομο γα-
τέθηκαν στό μεγάλο ημιγυγείο
δωμάτιο, που χρστούμενε ως γρα-
φείο τού θίασου.
"Ήσαν ήδη εκεί τρεις-τέσσε-
ρες δημοσιογράφοι, από τους

μήπως, ή παραμικρή κίνησι, χα-
λάση τό μακιγιάρισμά του.
"Η Ντιάνα τήν έτράβηξε από
τό χέρι.
— "Ελα νά σου συστήσω τόν
κύριο Γαρέμη. Κύριε Γαρέμη
μου, ή κυρία Ρώμας.
"Ο Γαρέμης τής έδωσε τό χέ-
ρι.

— "Ο κύριος Γαρέμης μού ει-
νε γνωστός από τά έργα του,
είπεν ή κυρία Ρώμας, μέ μία τό-
σο έννη φωνή, σά ν' άπήγγελε
ένα ρόλο.
Είχε τήν έντύπωση πώς τού
έκανε ένα κομπλιμέντο και, γιά
μία στιγμή, τού ήρθε ή σκέψη,
νά τήν ρωτήσ, βέβαιος πως θά
τήν έφερνε σέ άμνηνία:

ΤΟΥ Κ. Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑ

στέψη πώς είχε χάσει τή βρα-
δυά του.
♦♦♦
Στή σκηνή, μαζί μέ τούς άλ-
λους ήθοποιούς, ή Ρώμας ξεχώ-
ριζε.
"Οχι από τό παιζιμό της-ό Γα-
ρέμης άντιλαμβάνοντανε πώς ή
πρωταγωνίστρια είχε "τρακ-
— άλλά από κάποια άνέρωχη άπο-
μόνισι που τήν έκανε νά φει-
νεται στά μάτια του σάν έντε-
λώς ζώνη στή σκηνή.
Γιά μία στιγμή είχε τήν έντυ-
πωση πώς έδλεπε, μέσο στά πα-
ρασκάνια, ένα άδυσώπητο χέρι
που κρατούσε τό μαστίγιο και

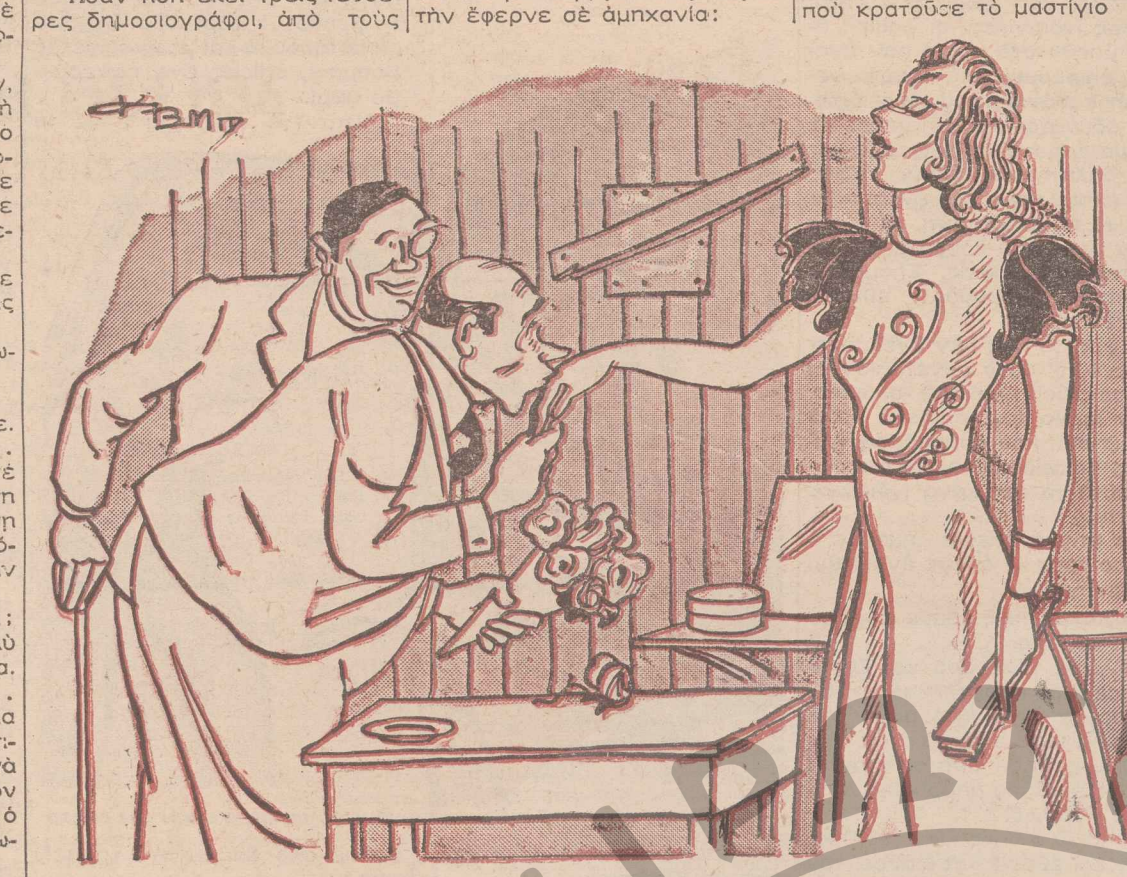
οπιριώδεις, και που τού άδρεσε
νά περάσει όλο τόν κόσμο φω-
νοχτά.
— Τι νέα; τόν ρώτησε ό Γα-
ρέμης. Πώς έδω;
— "Εσένα θάπρεπε νά ρωτή-
σω καλύτερα. Γιατί δέν σέ πολυ-
έλεψω στά θέατρα. Μήπως ής
γιά τήν πρωταγωνίστρια;
— Καθόλου! έόπευσε νά δια-
μαρτυρηθή ό Γαρέμης που, χω-
ρίς νά μπορεί νά έξληγήσ, γιάτί,
αισθάνθηκε τόν έαυτό του πει-
ραγμένο σ' αυτή τήν έρώτησι.
— Για ποιόν τότε;
— "Ετσι ήρθε. Πιά νά γράψω.
— Άστα αυτά. "Η θά μού ής
ή...
Τόν ήξερε τόσο άνίστορο, πο-
ύστε βιάστηκε νά πετάξει τυ-
χαία ένα όνομα.
— "Ε, ναι, Μ' ένδιαφέρει κά-
πως αυτή ή μικρούλα.
— Μά δέν τόλεγα εγώ! "Όστε
δέν έχουμε τά ίδια γούστα. "Ε-
μένα μ' άρεσε ή πρωταγωνί-
στρια. "Εμαθα μάλιστα πώς ό θί-
σος τους δέν έχει κεφάλαια.
Γρήγορα θά ναυαγήσουν. Πάμε
άπάνω.
— Αρνήθηκε.
"Ο Σκαρφιάς τόν άφησε, κυτ-
τάζοντας μέ τ' άλλοιθωσα βλέμ-
ματά του τριγύρω, χωρίς ν' ά-
ναγκάζεται νά στρέψ, τό κεφα-
λι του.

♦♦♦
"Όταν έμεινε μόνος έννοιωσε
μιάν αλλοκοτή πικρία. Τόν έπεί-
ραζε ή σκέψις-που τού κάκου
προσπαθούσε νά τήν διώξ, άπ'
τό μυαλό του - πώς έκείνη τήν
ώρα ό Σκαρφιάς ήτανε στό κα-
μαρίνι της πρωταγωνίστριας και
τής έκανε φλερτ μέ τόν θορυ-
βώδη τρόπο που συνήθιζε.
"Η εικόνα αυτή τόν έκυνηγού-
σε τόσο έπιμονα, ώστε τού φαι-
νότανε πώς, πίσω από τήν κλει-
σμένη αύλαία, έδλεπε καθαρά
τήν ζανθόα έκείνην γυναικία και
τόν "αυτικό έπιχειρηματία νά
γέρνει άπάνω της.
— Έκανε μία νευρική κίνησι
και γιά ν' άποσύνη αυτές τίς
σκέψεις, σκαίθηκε από τή θέσι
του.

"Η Ντιάνα έπρεσε άπάνω του.
— Σας έξήγησα τόνών ώρα.
Τι γινίκατε; "Επώνω σας περι-
μένουν. "Όλοι ρωτάνε γιά σας.
Πώς σας φάνηκε τό έργάκι μου;
Σας συγκίνησε; Πέστε μου τήν
αλήθεια.
Τήν έλυπήθηκε γιά πρώτη φο-
ρά τήν ώρα έκείνη.
— Καί ό δική μου... ά, σκαρώση
μιάν άπάντησ, πού νά τήν ικα-
στοποιήσω, κι' άς ήτανε τόσο ά-
σχηματικό, ώστε δέν έκαταλά-
βαινε τί έλεγε.

Φεύγοντας από τό θέατρο, πή-
ρε ολόκληροσά ένα έρμηκό
δρόμο.
Μέσα στή νύχτα μπορούσε τώ-
ρα νά τακτοποιήσ τίς σκέψεις
του, πράγμα που συνήθιζε νά
τό κάνει τακτικά.
Προσέβησε νά σκεφθ, τήν
αυρίαν δουλειά του, μία και
γυρογρία συνεργασία πού τού ζή-
τούσαν, ένα ποτήρι του τού εί-
χε ιδι άνοήτως άπομεινένο σέ κά-
ποιο περσικό και που τόν έ-
καμε νά θυμώσει.

"Αλλά καταστάβαινε καλά πώς
έλες αυτές ό σκέψεις δέν ήταν
πολύ μάταιες προσπάθειες που
κατάβλεπα γιά νά ξεγελήσ, τόν
εαυτό του.
— Γιατί ή πραγματική και μονα-
δική σκέψ, τού αυτό τό βράδυ
ήταν ή παρασάσι που είχε ιδι
και, περισσότερο άπ' όλα, ή η-
θοποιός που φαίνονταν τόσο ζέ-
λη άνάμεσα στους συναδέλ-
φους της.
(Ακολουθεί)

τύπους που ζημεροβραδυάζου-
ντά σά παρασκάνια, άντικεινόν-
τας σάν λογιώδη γιά νά ίδουν
ποιά καλλιτέχνια θ' άναλάδουν
νά "υποστηρίξουν, μερικοί ήθο-
ποιοί, που είχαν κιάλας ντυθή,
προσπαθούσε νά κινή διαρκώς
πνεύμα, κι' ό Γούρνας, μέ τήν
αυγιά τόνά του, παραγομμε-
νη μέ τά έργα του.

"Ο Γαρέμης έσφίξε μερικά
χέρια, κι' άνάβοντας τήν ήπα-
ρά, πήγε και στάθηκε μπροστά
σέ μία σειρά φωτογραφίες που
ήσαν κρεμασμένες στόν τοίχο.
— "Ο κύριος Ρώμας θάρρη σέ
λίγο, τού ψιθύρισε ή Ντιάνα.
Βρήκε τήν ευκαιρία.
— Τόν βλέπω στό διάλειμμα,
τής άποκρίθηκε, κάνοντας νά
φύγη.

"Εκείνη ετοιμάστηκε νά τού
παραπονηθ,.
Μά, τήν ίδια στιγμή, από μία
πλάινη πόρτα μπήκε μέσα μία
νέα γυναικία, ψηλά, ζανθόα, μα-
κιγιαρισμένη, μ' ένα βλέμμα τό-
σο άπλανές, που στόν Γαρέμη
έκανε έντύπωση.

"Η Ντιάνα έτρεξε κοντά της.
— Αγαπητή μου! "Ετοιμασθή-
τε κιάλας! "Α! Είσαστε άκριβώς
ή ήρωίδα μου. "Ετσι τήν είχα
φαντασθ.

"Η γυναικία δέν έκαμε καμμία
κίνησι, δέν είπε τίποτα, και τό
πρόσωπό της διαπρόσευε τήν Ι-
δια έκφρασι, σά νά φοβότανε

— Και ποιά από τά έργα μου
έχετε διαβάσει;
Μά δέν είπε τίποτα.
Και καθώς έκείνη ζήτησε συγ-
γνώμη, κι' άποτραβήχτηκε σέ
μία γυνάϊ γιά νά ξαναρήσει μια
ματιά στό ρόλο της, ό Γαρέμης
βρήκε τήν ευκαιρία πού ή Ντιά-
να μιλούσε μ' έναν άλλον δη-
μοσιογράφο και γλώσσοντας σά
μυσσώστατο διάδρομο, βγήκε
στό δρόμο και μπήκε στό θέα-
τρο.

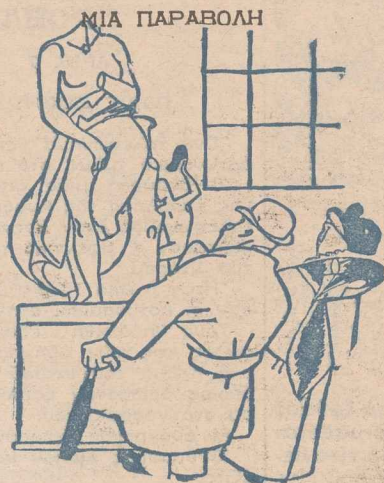
♦♦♦

Πήγε και κάθισε σέ μιάν έ-
κρη, φροντίζοντας νά μή τόν
ιδι κανείς, γιάτί έννοιωθε τήν ά-
νάγκη νά μείνη ολόμωνος.
"Ο κόσμος ήταν άρκετός κι' έ-
ρχονταν κι' άλλοι διαρκώς.
"Η διαφιμιοί είχε ήσάσι κι' οι
κυρίες είχανε κάνει καλά πη-
δουλεία τους.

"Ο Γαρέμης έόρρινε άσχημεί-
να βλέμματα γύρω του, άλλά ή
σκέψ, του έπληναινε διαρκώς
στην πρωταγωνίστρια.
— "Υπάρχε κάτι σ' αυτή τή γυ-
ναίκα που δέν τό καταλάβαινε
κι' αυτό τόν έβριγε στόν έγωισμό
της.

Κάτι τό άσύλληπτο που τό δι-
ασθάνοντανε μά που δέν μπο-
ρούσε νά τό προσδιορίσ.
Και, γιά πρώτη φορά τήν ήμέ-
ρα έκείνη, άρχισε νά μήν πι-
πει

Η Σαβύρα και

ΜΙΑ ΠΑΡΑΒΟΛΗ

Ο κύριος Παλαμίδας ερχεται με τη γυναίκα του, την κυρία Εύλαλία, καθηγήτρια, στην έκθεση.

— Τι είναι αυτή;

— Η μοντέρνα Αφροδίτη.

— Αυτή είναι η ξακουστή ώραία Αφροδίτη; "Α, σε βεβαιώ, ποτέ μου δεν θα έπαιρνα τέτοια γυναίκα δίχως πόδια και κεφάλι!

ΧΟΡΟΙ

Είς το παρα τους Αέριδες υπόγειον μπουντρούμιε χάους της δίδος Θανατούλας Γαρδουμπάκη, του γνωστού κοκορετσοποιού, χαμομήλ ντανσάν σουρπράϊζ. Παρέστησαν ή φραγκοραφτρού Γαρούφα Πατατσούλη με ρόμπι ντέ σάμπρ από φανέλλα κλαωτή και τσόκακα της οδού Πανδρόσου, ή κορδελιάστρα δεσποινίς Μαρουλία Παντοφλάκη με τουαλέττα από τσίτι ντέμελ, ή ρέκτες φωνογραφοπαίκτες κ. Άγκοπ Μπογδανειάν, ή σερβιτόρος του άργούντος μαγειριού Κρασά και πολλοί άλλοι. Τά βουτήματα έγκαινιάσαν ή άδελφός της οίκοδεσποίνης τσιμπήσας την κορδελιάστραν είς άπερίγραπτον μέρος, ήπότε έλαβε τό μέρος της ή Άγκόπ. Έπηκολούθησε και γάς, τέσσαρες λιποθυμίας και ή ώραία έορτή έληξε έπεμβάσει του σταθμού Α΄ Βοηθειών και του οίκειου άστυνομικού τμήματος.

Ο ΦΩΝΤΑΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

Μ' ΕΦΑΓΕΣ !...

ΜΑΡΙΩ, ρε τ' ήτανε αυτό που μούσκασες με μηχανή κι' έρείπιο μ' έκανες σωστό κι' όλο τό σώμα μου πονεί; Έγώ έρχόμουν να σε βρω για να σου πω πως δεν μπορώ χωρίς έσένανε να ζω.

Κι' άφου τό θές, σάν τό χαζό την πιάτσα μου ν' άφήσω και γυρατζής στη γειτονία —χαρά στη μαύρη σ' άπονία— κι' εγώ να καταντήσω, θά πάρ' από την αγορά ένα γαϊδούρι άπ' τά γερά και ένα καρροτσάκι να γίνω μαναδάκι. Μά πριν προφτάσω να σου πω ότι με τό να σ' αγαπώ γλυκειά μου μαυρομάτα στους μαχαλάδες θά γυρνώ για να πουλώ κάθε πουρνό μαρούλια και ντομάτα Έσ' με ένα μαγγλαρά που σε κρατούσε σ' τά γερά από τή μέση κι' ύποπτα, κεί που κυττούσ' άνύποπτα, πως μου την είχες σκάσει —κακιάς μάννας κουμάρι— επάνω μου κυμήσατε και σ'ίς γροθίες μ' άρχισατε ως π' ή φτωχός ζαλιότγκα και κατά γής κυλιότγκα. Ός τόσο, μ' όλο που πονώ ή δύστυχος δεν σε ξεχνώ και θέλω ν' αγαπήσουμε, και έλα σ'ό Πολιτικό άν θές να τά μιλήσουμε, πρό του να κάνω φονικό Ταύτα βασεία βογγώντας ή έμπιστός σου

ΦΩΝΤΑΣ

Της εβδομάδος τ'α συμβάντα
σ' αυτή τή στήλη πάντα

ΤΡΙΩΔΙΟΝ

Μέσω φωνών, άλαλαγμών και πρόγκας και γελώτων άνοιξε τό Τριώδιον και χάσκον τό κοινόν έδέχθη τόν Καρνάβαλον και κάθε περιερότον π' ένεφανίσθη σ'τάς όδους, προχθές, των Άθηνών. Τό «γαϊτανάκι» σ'άθηκαν πολλοί και καμαρώσανε καθώς του χρόνου... ή ροή, δεν τώκε μεταβάλει. Τά «Ρόπαλα» με θαυμασμό καμπόσοι διπλωρώσανε και την «Γκαμήλα» κύκλωσαν για να θαυμάσουν άλλοι. Τά θηλυκά, που ρέπουνε προς τήν... φιλολογία του κάρρου περιέσφιζαν δεινώς τόν ποιητή. Άλλά του κάκου πρόσμεναν μίαν εύφρολογία ή καμιά ρίμα ταιριαστή... κι' άς ήταν και κουτή!...

Άλλες, που τ'άσιν έχουνε καθ' έξιν προς τά... ξένα προς όμιλον έτράπησαν Άράπηδων έν τάχει και θαύμαζαν που έλεγαν, σάν νάχανε συνάκι Τό «Ιθαλά, τό μασαλά», τρακειά και βραχνιασμένα... Έτσι, έν μέσω τρομερού συνωτισμού και σάλου οπατέλης χαρτοπόλεμου μά και... σερπαντινών άνοιξε τό Τριώδιον κι' είδε του Καρνάβαλου την είσοδον ως πάντοτε γελοίου... τό Κοινόν. Πολλοί ένθουσιάζονταν και μέσ' στή φασαρία προτάσεις γάμου έκαναν σε κάθε θηλυκό κι' ένψ τινές υπέσταναν μεγάλην άδάρια δερόμενοι, ή τυχεροί, με τ'αίρι θελκτικό άπ'ήλθον του συνωτισμού ζητώντες ήσυχία για να γνωρίσουν τ' Έρωτα τή θεία ευτυχία...

Όστόσο κι' άν ως πάντοτε ανάτατες κι' απόκρυες μάς ήρθανε κι' ή φτεινές, αγαπητοί, Απόκρυες σ'τής Πλάκας τις άνιφοριές και σ'τά σοκάκια του Ψυρρή τό γλέντι έπήρε κι' έδωσαν έως τά ζημερώματα και όχι λίγοι σ'τό κρασί την ευτυχία είχαν βρή άσκέτως άπ' τά καπνεία σωστά άν βγήκαν... πτώματα. Μ' αλήθεια κι' άν δεν είδαμε μεγάλο ραβαίσι και σ'τ' άπ' του Νώε τόν καιρό σ' όλους γνωστά θεάματα δεν προσετέθη τίποτε που να μάς 'φχαριστήση κι' άν έλειψ' ή παρέλασις άπ' άνθοφόρα άρματα ύπομονή και σ'τόχασις νάρθη ή βδομάδα ή άλλη όπου θά μπορούμε σ'τά σωστά σ'τό μάγο Καρνάβάλι.

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Μά άν δεν μασκαρεύθηκαν ή άνθρωποι... τελείως κι' άν ήταν ή Καρνάβαλος... κακός, ψυχρός, γελοίος 'Ιδού που τά... μασκάρεψεν άπρόσμενα ή φύσις σε τρόπο να σατίσης. Μία προβατίνα — γίνονται ένίστε κι' άνάποδα — πέντε άρνάκια γέννησε κι' ένα τρανό... όκτάποδα. Και μπρός σ' αυτό τό θέαμα που παραμυθι μοιάζει κι' ή έπιστήμη άπορεί και έκπληκτη θαυμάζει, χωρίς καμμιάν εξήγησι να βρίσκη σοβαρά τί σχέσεις έχει ή θάλασσα μαζί με την ξηρά ώστε χταπόδια να γεννā έδω μία προβατίνα κι' εκεί κατοίκα μία σουπιά να βγάλη ή... μία πίνια.

Άλλά τό πιο άνάποδο και πιο σπουδαίο ακόμα είναι ή έρως της γρηάς έδδομνιτάρας όπου νοιώθοντας δίψα για φιλία σ'τό ξεδοντό της σ'όμα κι' άπειρη λαύρα σ'τό κορμί π' έκρυβε μετά κόπου έδόθηκε σ'τόν έρωτα του νεαρού του Ζήκου της προσφέροντάς του έαυτήν, τόν οίκον, τά του οίκου της κι' όλα της τά υπάρχοντα για να τόν έχη του σπιτιού και του κορμιού της άρχοντα. Κι' άν τέλος τόν κατήγγειλε ότι την είχε... ύπνώσει και έτσι την κατάφερε τά πάντα να του δώση είναι διότι ή φτωχός κουράστηκε παλεύοντας φωτιά ν' άνάψη σ'άχτη άπλή και... κρύα άναμoxλευοντας... Άλλά άν τά παράξενα όλα άναζητήσω θά σ'ας κουράσω... και γι' αυτό έδω θά σταματήσω.

Ο ΣΑΤΑΝΑΣ

ΟΤΑΝ ΗΤΑΝ ΝΕΟΣ

Ο κύριος Παχοπώχ συναντā σ'τό δρόμο τόν καθηγητή Έρεμία να κάνει τόν περίπατό του συνοδευόμενος από την όμπρέλλα του και τό σκυλάκι του.

— Έγεράσαμε, Έρεμία!

— Δυστυχώς, όταν ήμουν νέος δεν είχα νενειάδα!

ΣΟΦΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Άν θές ποτέ να μη σου λείπη άπ' τό... στομάχι τό ψωμί βούτα... με δίχως καρδιοχτύπι και άς σε πον... χωρίς τιμή.

Άν σε καλέσουν σε τραπέζι κάτσε να φας χωρίς ντροπή. Μ' άν ξύλο όσφρανθής να... κόψης Άλλοιώς δεν κάνεις προκοπή.

Κάθε γυναίκα που σε θέλει χατήρι να μη της χαλάς. Σταφύλια τρώε σε ξένο άμπέλι άφου τά... νώτα σου φυλάς μήπως σ'τά πράσσα σε τσακώσουν κι' άπό τό... ξύλο σε σκοτώσουν.

ΝΤΟΥΒΑΡ ΣΑΓΙΑΜ

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΦΩΝΤΑ

ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Ρε ΦΩΝΤΑ, άσε τις γραφές κι' άκου τις γνώμες τις σοφές που πάλι θά σου δώσω πριν σε... ξαναματώσω... Να μη μου ξαναγράψης πιά. Μην κάνης την άδιαντροπία να ρθής προς τ' Άναφιώτικα. Γιατί άν τώρα δάρθηκες, θά σου φερθώ άλλοιώςτικα όποτε πλέον... χάθηκες. Έπίσης να μην ξαναήης —γιατί είναι και για σε ντροπή—

— πως σου'χω σκάσει μηχανή, για δεν θά κάνω ύπομονή. Έγώ ρε παλνοχασική σου τόση παστρικά πολύ π' άν ίσως τό ποδάρι σου έφερνες προς τό πλυσταρίο θ' άργαζα τό τομάρι σου ή δε θά λέγουμαν Μαριώ. Άκόμα σε παρακαλώ —για τό δικό σου τό καλό— να μη μου γνίξης την τιμή γιατί τη γλώσσα σ'τή στιγμή σ'την κόβω πέρα — πέρα — με δικοπή μαχαίρα... Αυτός, που όπως λες γερά σ'τά μπράτσα του τά σπιδαρα τή μέση μου εκράτει και που ή γροθίες του σου —καρά— σου την ίσιώσαν μιά χαρά την σκεβωμένη πλατή, είναι ή Βάγγος του Γουρλά παιδί τζεμάλι άπ' τά Βουρλά που λόγια δε σπκάνει και π' και φ' σκοτώνει και που μου τόχει ύποσχεθ ή τό Πάσχα θά με πάντρευθ. Έτσι μιά και δεν κάνουμε —χωρίς— παράτα με και ζέχασμε

ΜΑΡΙΩ